

NAGY VENDEL

TÖVISKOSZORÚK

NAGY VENDEL

TÖVISKOSZORÚK

E-KÖNYV

VERSVÁLOGATÁS

KÉSZÜLT 2016 JÚNIUSÁBAN

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
HATVAN HANGULATVERS EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL...

Kapcsolattartás:
nagy.vendi54@gmail.com

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.
KÖSZÖNÖM A DUÓ VERSEK TÁRSSZERZŐINEK SEGÍTSÉGÉT.
MIKS MÁRIA
KANCZLER ANNA

KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK FESTŐI MUNKÁJÁT
MÁTYÁS RITA: TÖVISKOSZORÚ (FILCRAJZ)

A SZERZŐ FÉNYKÉPE AMATŐR FELVÉTEL.

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.
A KÖTET TARTALMÁT SZERZŐI JOGOK VÉDIK.
OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.

A KÖNYVET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓ PROGRAMMAL.

TARTALOM

01. ELŐSZÓ
02. AJÁNLÓ
03. TÖVISKOSZORÚK
04. MEGSZÓLALOK
05. HÓBELEVANC
06. KIJELENTEM
07. DUÓ VERS - FEKETE ORGONA
08. TRIANONSZAURUSZ
09. HATVAN ÉVEM
10. MÁSSÁGOM
11. DUÓ VERS - SZINDBÁD UTOLSÓ UTAZÁSA
12. EURÓPA KÖZEPÉN ÉLEK ÉN...
13. MA REGGEL
14. TOLVAJ
15. ÖRDÖGLAPTIKA
16. EMLÉKVERS - VESZETT FEJSZÉNEK...
17. SZÉNA VAGY SZALMA
18. A HÉTSZÁZÁT
19. BOSZORKÁNYTÁNC
20. A KÍGYÓ CSÓKJA
21. ANYÁM BOROASS
22. ARSPOETIKA A VAK KÖLTŐHÖZ
23. VALAMI VAN A LEVEGŐBEN
24. OLYAN VAGY...
25. A JEL
26. TAVASZVÁRÓ SZÍVVEL
27. EBEN GUBA
28. RÉSZECSEGYORSÍTÓ
29. SZIVÁRVÁNY
30. A REZGÉSSZÁM FOKOZÓDIK
31. NŐNAPODRA
32. VERI AZ ÖRDÖG A FELESÉGÉT
33. LÁNGOL A SZÍV...
34. IGRICE
35. RÓMAI SASOK ÁRNYÉKÁBAN
36. SZEMED TÜKRÉBEN
37. FEHÉR GALAMB SZEMET KERES
38. Ő ÉS ÉN
39. RIPACSOK ÉS CSEPŰRÁGÓK
40. ISMERITEK A ...
41. TÉTOVA FÉNYEK ÚTJÁN
42. GYERE, KISUNOKÁM
43. A SZÉPSÉG ARCAI
44. ÁLOM ÉS VALÓSÁG
45. ÁLLOK AZ ÚTON
46. A HOLD ARCA, ÉS A NAP HAJA

47. RÁCS AZ ABLAKON
48. BÁRMIT IS...
49. A KÉP
50. LÉ TARTJA A SZOLGÁT
51. MIÉRT
52. KÉK CSILLAG
53. ÖLELNI ÉS ÖLNI
54. SÍRFELIRAT APÁMNAK
55. SUSOGNAK AZ ŐSZI FÁK
56. TÉBOLY EZ A VILÁG
57. ELKELT
58. LEVENNI A VÁMOT
59. SZÁLLOK A SZÉLLEL
60. VERSTRILÓGIA A VAKSÁGRÓL
61. BEFEJEZÉS

01. ELŐSZÓ

Ha valaki, mint akár én is, aki több mint negyvenöt éve írok különféle stílusokban és formációkban, óhatatlanul szert tesz némi rutinra az irodalom terén.

A stílusváltás elkerülhetetlenül előtérbe kerül a hosszú évek során.

Változnak az idők, a különféle ráhatások, és talán érettebb is lesz az ember, bár ez nem biztos.

Jelen kötetem címe egy sokatmondó, beszédes cím. Ki írásra adja a fejét, megkoszorúzzhatják, virággal, babérral, tövissel.

A fenti cím sok mindenre rámutat, és feleletet ad. Töviskoszorúk...

Még három írásomat találhatják a MEK-en.

Jómagam is, aki már túl vagyok rengeteg versen és novellán, s kipróbáltam a regényírást is, hatvan év felett már másképp gondolok a világra.

Talán már tudtom nélkül rámtelepedett a Műemlékfelügyelet.

Megmutatni magam már régi vágyam, belekóstoltam a mesterségbe, mert mint mindenben, az írásban is kell némi szakmai alázat, megfűszerezve saját újdonságokkal, találmányokkal, amelyek az évek során megmutatják, beváltak-e vagy sem.

Hallottam már képesítés nélküli tanítónőről, de nem hiszek a képesítés nélküli pilótában és a buszsofőrben.

Mindig megfogadom, nem olvasok kritikákat, de hát sosem tartom be, mivel önmagamra is értve ripacsok vagyunk.

Néha napokig a szőnyeg alatt közlekedek pár okostojás kritikáját olvasván, de hát rájövök, őt is unja már valaki...

Nálunk mindenki ért a focihoz, a politikához és a nőkhöz. De... meg is látszik a dolgon, mindig az beszél bele, aki nem ért hozzá igazán. Meg kell nézni, kik a focisták és kik a mai politikusok, és sohasem értettem, miért kell a nőket megerőszakolni, hiszen ha igazán meghódítottál valakit, önként és rajongással adóznak neked.

Adtál már szerenádot egy hölgy ablaka alatt? na ugye...

AKKOR meg miről beszélünk...

Ámbár ezt panelház ablaka előtt nem javallom...

Talán már közröhejesnek hangzik, aki nem tudja csinálni, az tanítja, aki tanítani sem tudja, no, ő a kritikus.

Ezek alapján én nem kritizálni akarok senkit, csak rámutatni a nem tetsző jelenségekre, melyek ellene mennek az írott és íratlan normáknak, hiszen vallom, hogy ha segíteni nem tudok, akkor legalább ne ártsak.

Verseimben a mai társadalom jelenségeit, hibáit, erényeit próbálom ötvözni a saját életem tapasztalataival, tévedéseivel és reményeivel. Talán polgárpukkasztóan más formációban, de ez tudatos provokáció, hiszen mindenki felkaphatja rá fejét, rosszállva vagy helyeselve, vérmérséklete szerint.

Egyébként mindenre megjön a vevő, vallom meggyőződéssel.

Minálunk az irodalomhoz is sok mindenki ért.

Vannak, akik éljeneznek, vannak, akik fújolnak, de belenéznek.

Szavaim, szófordulataim általában régi családi szótárakból maradtak rám mintegy emlékképp, és vannak saját kreálmányaim is, melyek a verskörnyezetből kivéve nem biztos, hogy megállják a helyüket, de nekem funkcionálisan tetszenek.

Alkalmazok írásaimban különféle szakszavakat, tájszavakat, melyekkel színesítem a témákat, és maradandóvá kövesednek a következő nemzedéknek.

Előfordulnak néprajzi kifejezések is, a borászati témakörökben, alázattal a nemes ital felé.

Írok még a bibliai témákról is, más megközelítésben, és a természeti dolgokról is, melyek tudatosan és tudat alatt is megfognak, hiszen az őskortól napjainkig a kultúra egy egységet alkot, melyet alkalmaznunk kell, ha akarjuk, ha nem.

Sokan vallják, a legősibb mesterség az, amiről ebben a formában beszélni szoktak, de én vallom, hogy biztosan nem az. Az ember előbb nézett fel az égre, minthogy az üzletre gondolt volna. Ezért hát a csillagászatot helyezem előtérbe bármelyik más munkával kapcsolatos foglalatosság előtt, bár talán az élelemszerzés mindeneket megelőzött.

Őseink az esti órákban, mivel sok minden mást csinálni nem tudtak, bámulták az eget, csodálták, képeket láttak bele a csillagokba, és vonalakat húztak köréjük, csillagjegyeket, misztikumokat képzeltek oda, és félték a természetet, s ez ősi hiedelmek és képek jelennek meg verseim másik részében, párosulva a hiedelmek, kitalálmányok és természeti jelenségek egységével.

Tudat alatt és később meggyőződéssel imádták a Napot, hiszen mi már úgy tudjuk, fény és meleg nélkül nincs semmi. Csak száguldoznánk fagyott kőgolyóként a világegyetem belseje felé.

S ne mondjunk primitívnek senkit, hiszen az akkori tudomány állása szerint mindent tökéletesen ismertek, próbáljunk csak meg tüzet gyújtani gyufa nélkül, elég izzasztó művelet volna még ma is.

Verseim a család szentségét bemutatva, életképeket vetítenek a munka, szeretet, szerelem, gyermeknevelés rejtelmibe, mely szervesen összeforr a gazdasági munkák, a bor, és a természettől való függés összeolvadásával.

Ez a könyv lesz negyedik megjelenő e-kötetem, némi képzavarral élve, hálás köszönettel adózok a segítőknek.

Hála ISTENNEK a bőség zavarával küzdve állítottam össze, talán tanulva az első kötet kuszaságából, egységesebbnek találják verseimet, s ha nem, akkor az sem a véletlen műve. Olvasásra ajánlom írásaimat, melyeket hangulati elemeknek tartok, kerülve némelyek kedvéért a vers titulust, kifejezést. Hadd örvendjenek indulataikat magukba fojtva.

Amennyiben hangot adnak kritikájuknak, csak a maguk véleményét mondják, ne általánosítsanak mások szájába adva olyanokat, amiket ők nem mondtak.

ŐSZINTE tisztelettel és hódolattal... maradok a kedves olvasó felé... Nagy Vendel

2016. 05. 25.

02. AJÁNLÓ

Kedves Olvasó!

Egyik este meglepődve olvastam Nagy Vendel író-költő barátom e-mailjét, melyben arra kért engem, hogy írjak pár mondatos ajánlást készülő új verseskötetéhez.

Meglepődtem, mert általában nem egy „sima” olvasó-rajongót szoktak megkérni ilyesmire, hanem kollégát, mentort, de legalábbis hozzáértő pályatársat illet ez a megtiszteltetés...

Mert hát mit is írhatnék én? Aki „előéletében” csak iskolai tanulmányai alatt, később szabadidős tevékenységként olvasgatott regényeket, verseket, időnként meg-megszakítva az elmélyült olvasást, ezzel is nehezítve a teljes beleélést a művek cselekményébe, hangulatába.

Később változtak az olvasmányok is, az irodalom mellett utóbb helyet kaptak a „szikárabb” jogi szövegek, majd a számítástechnika rejtelmes kódokkal átítatott infokommunikációs szakszövegei, aztán a gyereknevelés, a kamaszok testi-lelki kínlóadásait leíró orvos-egészségügyi „irodalom”, a kis- és nagybetűs élet szavai...

A kezdeti lelkes betűfalás nem csökkent, csak idővel kissé átalakult... Gyorsan romlani kezdett a látásom, eleinte a meghangosított irodalom felé fordult érdeklődésem, a tévés színházi közvetítéseket, majd a rádiójátékokat hallgattam gyakrabban, de ahogy a hétköznapi tevékenységeimben, úgy az irodalom élvezetében is egyre fontosabb szerepet kapott a számítógép.

Ma már szinte csak ez a mód maradt a regények, versek, novellák, dalszövegek megismerésére, megtanulására.

Mélyen át tudtam érezni Vendel helyzetét, aki korábbi látó, sőt a szemével is kenyerét kereső, agilis emberből vált az élet által megtiport, keserves hétköznapiakat átélni kényszerülő emberré, kétszer is leírtam ide: „ember”, mert sorsát valahogyan feldolgozva, állapotából, élni akarásából, hitéből erőt tudott kovácsolni, s ezt az erőt bölcsességgel, emberszeretettel párosítva, évtizedekig tartó szorgalmával: író-költői munkásságával tovább tudta és ma is tovább akarja adni.

Beleolvastam a versekbe, némelyiket többször is elkezdtem, de valahogy elkalandoztak a gondolataim, szinte lepergett előttem életem egy-egy nehezebb, átélt mozzanata, felidéződött bennem egy-egy megoldatlan probléma, amit sokáig „emésztettem”, mire megoldást találhattam, s aztán megint a beszélőm hangjára kezdtem figyelni, s szinte „szinkronban” hallottam a verset a saját gondolataimmal...

Talán nem mindenki élhet át ilyen mély gondolati-lelki befogadást, talán nem érzékeny Vendel néhány - szinte interaktivitásra készítő - gondolatára, mondatára, nem érti meg félszavakból, mint egy testi-lelki jóbarát, de talán odafigyel a ki nem mondott szavakra, a féltő-gondoskodó, vagy éppen pironogató, ugrató-pajtáskodó, de mindenképpen emberi hangulatokat hordozó verseire, s jóleső, lazító, megbékélt gondolatokkal kapcsolja le a számítógép monitorát, avagy hangszóróját.

Szeretettel ajánlom a Kedves Olvasó figyelmébe Vendel új kötetét, melynek tartalma együttgondolkodásra készíthet bennünket, a figyelem erősebb fókuszálásában segíthet, egy-egy fájó vagy éppen felháborító problémára irányíthatja figyelmünket, hogy aztán eljuttasson a megoldáshoz, megnyugváshoz, ellazuláshoz, a jobb hangulathoz.

Kanczler Anna

03. TÖVISKOSZORÚK

HANGULATVERS

Ha már tollat ragadtál,
hogy magadat megmutathasd,
előbb-utóbb jussot tartasz
egy babérmegkoszorúra,
amely dicstelen homlokod
bőszén megkoszorúzza.
Bár talán néhány levélke
belehull a krumplifőzelékbe,
hogy legyen némi haszna,
de akár ha ennyi sem jutna,
megkaphatod a töviskoszorút,
kirakhatod mustrára,
egy kirakat ablakába.
Ékesítheti fejedet
Tövisvirágok sora,
Gazok között virít
A kóró, s a boróka.
Hogy szaga legyen
A kutya megcsúfolta.
Hogy a kecske
Le ne legelje,
Tövist nevel az
Illatos rózsa.
A virágos kertben
Ha valaki megsérti kezét,
Azért forog az
Imamalom, és a
Mókuserék,
Ütik hozzá a lármafát.
Elhangzik néhány érvelés,
Hogy a harangot félreverjék.
S morzsolja a rózsafüzért
Anyám a kézfejen.
Mert nem használják
Sok évek óta,
Kirügyezik, és
Bimbót hajt a
Börtön udvarán a
Vén akasztófa.
Nem gyalázzák az
Élő fát mostanság,
Ritkán húznak manapság
karóba poétát.
Töviskoszorúval fejedet
Vár Rád a Golgota.
S a tömeg kiáltja:
Feszítsd meg Őt!

ezt a verselőt,
s tompán zuhog a keresztfa,
ha a szög kezedet átlyukasztja.
Úgy élj nehogy kitüntessenek,
a jutalmat úgyis azok kapják,
akiknek adják,
s ők büszkén fogadják,
írásaik mutogatják.
Néha olvassák verseim az előljáróságok,
ejha, nahát, azt a...
halkan mondogatják,
és senki nem lehet próféta idehaza,
saját hazájában,
ebben az irigy, gonosz, belterjes
pitiáner művészvilágban.
Egyesek éljeneznek,
mások rosszallásuk kiabálják.
Vízfejüket vakargatják,
mert ez egy ilyen ország,
úristen, atyaisten, atyaúristen...
hallatszik ajkukon.
Erre csak egy a kérésem,
Isten nevét hiába ne vegyétek,
pláne háromszor.
Ha belép a kritikusom
ki verseim sanyargatja,
egyezzünk ki abban,
én írom, ő nem olvassa.
S ha mégiscsak véletlen
sokak kezébe jutnak verseim,
örülök nagyon
talán valamit magamból adok,
s ezt hinni akarom,
mert hát ripacs vagyok,
büszkén vállalom.

2016. május 20.

04. MEGSZÓLALOK

EGYÉNI HITVALLÁS

A tribünön és
A szószéken
Én nem értem el
Semmilyen sikert,
Számomra csak a
Katedra és a
Színpad termett
Némi babért.
Igazán nem is

Törtem magam
Efféle jutalomért,
De mondanivalóm van
Erről a cudar világról,
S magányomból
Csak az írással
Tudok kitörni,
A Magyarok
Gyönyörű nyelvén
Sokakkal pörölni.
Hangos, hamis szóra
Magamat nem ragadtatom,
Mint némely
Szószátyár szónokok,
Nem mondok szónoklatot.
A literatúra az,
Amivel dicsően szólhatok,
Mondom, mondom
A magamét
Míg levegőt kapok,
Amíg a Teremtő akarja:
Megszólalok.

05. HÓBELEVANC

Nem kell örülni,
nincs semmi flanc,
rádszakad az egész
hóbelevanc
mostanság már ennyi az élvezet,
mióta védelme alá vett
a Műemlékfelügyelet.
s többen is mondják
baja van a fejeknek.
egyre kevesebben keresnek
s nem tudom eldönteni, hogy ezután
most egy húron pendülünk,
vagy egy pendelyen húrolunk.
mert vannak valóban
Görögök a falóban.
és eszembe jut néha
egy katyvasz versike
itt is van íme...
A házasság,
A válás,
A bő gyermekáldás.
A hess,
A fess,
Itt szörnyű ricsaj lesz.
Az állomás,

A látomás,
Valami nagy változás jön,
Jön a Makaróni, Makaróni bíró.
A kutya a hájjal,
A macska a májjal.
A pék a péklapáttal,
A kovács a kalapáccsal,
A kőműves a kanálával.
A költő a pennájával,
A strici egy lánnyal.
Egy tiszt a puccerjával,
Katona a puskájával.
Mérnök a plajbászával,
Festő a pemzlijével,
De hová lettek
A vitézek?
Közöttünk elvegyültek.
Útkeresztben bádog Krisztus,
Hová lett a Magyar virtus?
a gemenci erdőben vár
vértés csapatával
a Centrum királylány.
ma megint húzós volt a napom,
megtanultam vitus táncot járni a parázson,
majd talpamat hűteni a havon.
sohase ülj hintaszékbe a Napon.
talán meg is hülyülök,
ha a Napra kiülök.
öreg leszek és béna,
szántsándékkal néma,
számba pipát teszek,
de csak ha majd öreg leszek.
s hajolj meg egy ősz ember előtt
ki akkor is szeret,
ha te nem is szereted őt.
s fittyet hányok arra
az egész hóbelevancra.
ami nyakamba szakadna.
Kedvesem,
tudod, sötétségben élek,
neked bevallom,
nagyon, nagyon félek.
fogjad a kezemet kérlek,
s ha itt az idő,
indulj velem,
vezess az örök fényesség ismeretlenségébe.
ahol már vár
s kezét fejemre teszi,
én térdenállva
hódolok neki,

dicsősége teljességében
BABBA MÁRIA.
mindannyiunk Nagyasszonya,
elesettek gyámolítója.

2016. május 22.

06. KIJELENTEM

Pár szavas bölcsélet...

Kijelentem komolyan,
nem vagyok én
ilyen, olyan, amolyan,
csak olyan amilyen.
senki nem olyan amilyen
szeretne lenni.
mindenki olyan amilyen
valójában, s ennyi.
csak az ami.
olvasod te,
mondom én, vendi.

2016 május 21.

07. DUÓ VERS. FEKETE ORGONA

ÉLJEN MÁJUS 1.

ÍRTA NAGY VENDEL ÉS MIKS MÁRIA

Éljen és
Illatozzon
Minden
Virág.
Fekete
Minden
Zászló
Mint a
Világ.
Melyben
Fekete
Minden
Virág.
Eltűnt a színes ifjúság.
Banális Majális,
Már nem fenomenális.
Éljen Május másodika is.
A majális, minthogy banális,
lehetne ugyebár fatális
tévedése a múltidőnek.
De mi is vonultunk akkor rég,

- ugye te is emlékszel még? -
tarkavirágú tavaszokon.
Hova lett ifjúságunk kora?
Tényleg elfogyott az orgona?
Ennyire fekete a világ?

Ez a banális majális
lehetne akár kanális,
langyos vizében kimoshatnánk
árnyékba konyuló zászlónkat.
Mért mormolnánk gyászos zárszónkat?
Unokáink már itt tipegnek,
szemük sarkából ránk figyelnek
végtelenített májusukon.

2016 májusán

08. TRIANONSZAURUSZ

MA VAN A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJA...

UNGVÁR
ÉRSEKÚJVÁR
SZÉKESFEHÉRVÁR
NÁNDORFEHÉRVÁR
GYULAFEHÉRVÁR
Mindegyik ősi
Magyar város,
Ma már máshol áll
Az országhatár.
Hazánk minden felől
Önmagával határos.
Hamarosan száz éve
Hallik ajkunkon siralom,
S mégse teszünk semmit!
Csitul a fájdalom.
Vajh mikor lesz szivünkben
Újra vigalom?
Sokan kiáltják,
Vesszen Trianon!
De a dolgok lassan már
Olyan időtlennek tűnnek,
Akár a sivatagban
Az őskövület.

2016. június 04.

Megjegyzés: Ez nem politikai vers. Csupán csak a tények megállapítása, ez idő szerint, történelmi szempontok alapján.

Lassan az esemény száz éve történt, de a záradék a mai napig nincs aláírva, tehát a diktátum nem is érvényes. Ki a felelőse ennek a ténynek?

2010-től emlékezünk az Összetartozás napjára.

09. HATVAN ÉVEM

A múlt századnak
Közepén születtem,
Hol itt, hol ott,
De felnevelkedtem.
Villany sem volt,
Ahol laktam,
Faggyúból volt
Ott a szappan.
A petróleumlámpa
Tompá fénysugara
Hívogatón hatott
Sok buta bogárra.
S a forró cilindertől
Többeknek lett ottan
Szörnyű halála.
De e lámpavilágnál
Nyílt ki a könyvek
Szellemi sugara
S bennem az értelem
Fénylő világossága.
A huszadik században
Ceruzával kezemben
Szavaim papírra vettem.
Öregapám látta még
Ferencz Jóskát a tizenkilencedik század végén,
A Millennium ünnepén,
S unokáim születtek
A huszonegyedik század elején.
Három évszázad ölel át,
Így megy előre a világ.
Néha reám is sütött
A Tüzes Nap sugára,
Könyvem felolvashattam
Petőfi szobájában.
S hallhatta verseimet
Az, aki akarta.
Kezét fogtam, s érintettem
Illyés Gyula lányát,
S általa átöleltem
Édesapját, Babitsot,
És József Attilát.
Megismerhettem szellemük világát.
Később nekem is
Nyílt itt virág,
Számomra is kinyílt
E csodálatos világ.
Ha számvetést kell adni,
Majd legutoljára

Büszkén vallhatom, hogy
Nem éltem hiába.
Nekem is illatozott a
Költészet virága.
De vajon mi marad
Egy költő után?
Semmi más, csupán
Néhány könyv,
És egy-két örök érvényűnek
Vélt gondolat.

Megjegyzés: 2014. 03. 27.

10. MÁSSÁGOM

Azt gondolod rólam,
Más vagyok?
Igen!
Hiszen egyre
Szűkebb résen ér
Szememhez a világosság.
De azért én ugyanúgy
Gondolok Terád.
Kérlek ne félj tőlem,
Hidd el, nem zavarok,
Csupán csak
Nem látok.
Hiszen valamiben
Mindenki más.
Van aki szép,
Van aki csúf.
Van aki jó,
Van aki rossz.
Van aki gonosz.
Van aki kövér,
Van aki sovány.
Van aki süket,
Van aki néma.
Van aki sánta,
Van aki béna.
De olyan is akad,
Aki lát!
Én is átélhetek
Ezernyi csodát.
De van egy titkom,
Neked elárulom.
Ez az én másságom.
Senki sem tudja,
Mikor álmodom.

2012. szept. 6. átdolgozva.

11. SZINDBÁD UTOLSÓ UTAZÁSA

KANCZLER ANNA - NAGY VENDEL

Tengerén könnyeknek
boldogság szigete,
Telihold a sötét éjben,
szivárvány a napfényben,
madarak az égen odavezetnek...

küzdelmek vihara
tépte vitorlámát
bánat tonnás súlya
törte árbocomat.
hajóm teste lékkel,
lelkem sebekkel tele...

Békés, csöndes öblében
kiköthetek-e?

„Szindbád a kapitány,
Vágyódik szerelme után,
Széltől duzzadt vitorlák szárnyán
Eme révbe szállt.
Érezni kikötő illatát,
Bazárok zsongását,
Megismerni ivók hangulatát.
Lebbenteni lányok szoknyáját.
Megismerni régi szerelmek vágyát,
Ki mindig visszavárt...
S pengetni kalózok aranyát.
Kiket barátjuk temetésre vált,
Elvéve fizetés gyanánt
S vágyódva nézni a tengert
Ha a nappal holdfényre vált.”

Fájnak az emlékek,
még sajog ott belül.
Ifjú lelkem szerelemben
színes álmokat szült.
Örömet kerestem
hajózva föld körül,
habzsoltam élvezettel
mindent, mi elém került.
Az idő múlása
egyre gyorsabbnak tűnt,
megtört testem-lelkem,
ifjúi hév eltűnt...

Rózsaszín hajnalon
egy sápadt napsugár
messzi távolból,
az idő óceánja felől

üzenetet hoz
forró nyárról,
édenkertről, örök boldogságról.
A helyről, ahol lelkedben a béke
gyökeret ereszt.
Örök a barátság,
szerelem, ifjúság.

Szindbád e reggelen, még egyszer,
utoljára útra készül.
Hajóján a lékek befedve,
a hosszú útra felkészült,
rongyos vitorlájába új idők friss szele feszül...
Egy pillantást vet még e földre,
búcsút intve komor arca felderül,
érzi szíve-lelke, tudja,
ama szigeten az örök nyár várja...

2014. 10. 16.

12. EURÓPA KÖZEPÉN ÉLEK ÉN...

EMLÉKEZÉS HATVAN ÉV FÉNYÉBEN...

Hamis próféták sürgetik,
végre induljunk el
Európa felé,
hová menjünk, hiszen itt élünk
évszázadok óta,
Európa közepén.
nem kell fújni újabb indulókat,
nekünk megfelel a régi
HIMNUSZ ÉS A SZÓZAT,
mely keveredik gyári szirénák
harsány jelszavával,
a munka dalával.
Talán István király
Vetette el végleg
E szent földbe
Azt a magot,
Amit ezredévekig
A Magyar nemzetiség
Magával hordozott.
Hogy Európa közepén,
Kárpátoknak ölen
Megálmodjon egy államot,
Kemény kézzel fenýtve azt,
Ki a másik hitért buzgólkodott.
S azóta a búzaszem
Milliónyi vékával terem,
Jelenti az életet,
Adja a kenyeret.

Követelve ezernyi
Verejtéket és könnyeket.
S az talán véletlen lehet?
Ha megnézel egy búzaszemet,
Azonnal feltűnhet,
Hogy könnycsepp alakú
A búza szeme...
S ha éles késszel
A magvat félbe vágod,
Belsejében Jézus
Ragyogó arcát látod
Tündökölni...
E dicsőséges ünnep fényében.
mert jajj azoknak
kik hitet vesztettek.
Oda születtem,
hol az anyaföldet
lánckerék hasította,
hol vérünket
idegen láb taposta,
hol férfiakat és nőket
gyereket, és időset
lőttek halomra.
Ide születtem.

EMLÉKEZZ EZEKRE...
Ide születtem,
hol nemzetünket
oly sokszor feszítették
gyalulatlan keresztre.
hol becsapott emberek
szebb jövőt reméltek,
félrevezetettek
Szuezt kerestek,
lelőtt anya kezében
még meleg volt a kenyér,
vitte volna haza
az éhes gyereknek.
ráfolyt ifjú vére
az új kenyérre.
Ide születtem,
hová magot vettem,
s a drága föld ismét
új gazokat terem,
beivódva a génekbe.
egyenes kaszával
nem lehet levágni őket.
türelmetlenkedve
csak várni, csak várni.
Ide születtem
hol kevés a gyermek,

talpukon az útilevél,
messzire mennek.
mindezt látják most
a felakasztottak,
rendőrlovakkal
megtaposottak,
Korvin közben elhantoltak.
rádiónál, kik meghaltak,
nem ilyen jövőről álmodtak.
a kőtáblák egymásra mutogatnak.
Oda születtem
hol ha a virágot tapossák,
akkor ontja leginkább
bódító illatát.
tűzzél kalapodra
zöldellő faágat
jó lesz az minékünk
jelt adó virágnak.
Zászlóink vezesd
Hős diadalra.
Ajkunkat dicsőség
Fakassza dalra.
Lobogónk lobogva
Zúg el a széllel,
Süvítve, csattogva
Vezérel éllel.
Nem baj ha lyukas is,
hiányzik a címer,
Diadalra száguld
Éjt kergető hévvel.
Regéket mesél
Régmúlt emlékével.
Vidáman lobog
Új idők szelével.
Mindennapi forradalmunk
Mehittén nemes
Fénylő erejével.
Zászlónkat lobogtasd
Örök dicsőséggel.
S ha majd száz év múltával
megkérdi gyermekünk,
miből mivé lettünk,
büszkén láthassa,
él még nemzetünk.

2016. Az 1956-os forradalom hatvanadik évfordulójára.

13. MA REGGEL

Ma reggel meglestem
A Napot, mikor felkelt.
meztelen és sápadt volt,
felállt és mosakodott,
teste gyöngyként sorolt
s vigyorgott,
akár a telihold.
ma reggel mintha én is
halványabb lennék kicsinykét,
fáradtabb a szokottnál
s két dolgot félek,
a csendet, és a sötétséget.
mikor este kijöttem a Gyógygödörből,
fejem meghajtottam hogy kiférjek,
úgy működtem, akár a közlekedő edények.
ne féljeteK,
örökké élek,
akár a Cicelle.
de kopik ajkamról a szó.
még csak tizennégy éves voltam,
már a lányok után nyúltam.
ha a cigány asztalomnál játszott,
az ötszázast a vonójába vontam.
mikor a vonaton szorongtam
a kupéban még húzattam.
két forint volt egy deci féldeci...
s játszott a Budi Franci...
haverem meg aludt a csomagtartóban.
nem vagyok én részeg, csak boros,
nem keskeny az utca, csak szoros.
nem tántorgom, csak a lépést cifrázom,
ez nékem egy régi szokásom.
ha a menyasszony apja az örömapa,
az anya az örömanya,
akkor a lány az örömlány?
éjfélkor lesz a menyasszonytánc,
hadd teljen a tál.
a pletyka csak két verekedésről szólt,
mondják, jó lakodalom volt.
nem mindegy hogy mondod,
ku...ra elfoglalt vagyok,
vagy fordítva.
s ilyenkor szégyenkezve
a távozás hímes mezejére lépek,
mert az ilyenek megölnének
egy Nobel-békedíjért cserébe.
pvc a házunk teteje,
pvc-vel van minden tele,
pvc az asztal lapja, meg a szék,

pvc a wc vezeték.
olyan bonyolult vagy, akár az ég.
s néha megkacagtattál,
ha volt időd rám.
nem akarnék olcsó
tanácsokat adni,
disznó ganéból is lehet
karikás ostort fonni,
csak nem lehet vele durrogtatni.

2016. június 06.

14. TOLVAJ

Mondd csak, mitől vagy te olyan nagymenő,
szakmád, toll- és vajkereskedő
röviden csak tolvaj...
én gondolkodásból élek
senkitől és semmitől nem félek.
meggyötört már a halál,
és a zord élet.
jégcsappal szúrták át szívemet,
éles jégdarabbal
vágtam fel eremet,
s elolvastotta a Nap a bűnjelet.
felöltöm magamra az Úr fegyverzetét,
s harcba szállok a gonosz ellen,
ki előbb rejtőzködve,
majd megbátorodva nyíltan támad
erre az árnyékvilágra,

csontos kezével nyúlva
remegőn felém
hogya a későbbiekben
pajzsra emeltessen.
vagy rajta, vagy alatta.
én szembemegyek mindenknek,
galád módon nyaralok
minden karácsonykor
a Húsvét-szigeteken.
s hogy mi jár mindezekért?
öt év vagy kötél.
a dolgozó mindig többet remél
sohasem emelkedik az órabér.
ha jön a pallér,
kiürül a munkatér.
egy nagy pofon után
orrodból fröccsen a vér.
rátesznek a lepedőre,
ami lehetne lepel vagy szemfedél.
több, mint amit egy tolvaj megér.

Élni rossz,
Vagy
Élni jó.
Ez a kettő verzió,
Életminőségtől függ talán.
Materialista szemlélet:
Élni csak egyszer lehet.
Ámbár minden egyház
Hirdeti az örök életet.
Borzasztó, örület.
Vajon ki akarhat
Örökké élni?
Keresve keresem.
De a csúcsok csúcsa,
Egy másik elmélet.
S ez elgondolkodtató.
Más alakban visszatérni:
A reinkarnáció.
Új életben kígyó leszel,
egeret és békát eszel
végül beléd szakad a szó,
hamis, csalfa illúzió.
Azért a dologban
Valami mégiscsak lehet,
Miért ragaszkodik
Mindenki annyira
Ehhez a
Élethez?
a pontozott vonalra
írd a véleményedet,
vagy csak gondold oda.
írjunk közösen verset.
az lesz ám a nagy csoda,
a várva várt élvezet.
Ha süt a Nap,
Vagy dörögnek az egek,
sötétülnek a fellegek,
Az életet úgy vegyed,
Ahogyan jó Neked.
Kérdik lopsz-e még,
mondjad, hogy igen.
s rázd a fejed.
vakvarjú a vakvarjúnak
nem vájja ki a szemét.
Ha dől a fal,
Nehogy alatta maradj.
Mindig csak azt tegyed,
Ahogyan akartad.
ne tégy ellenedre semmit,
A nagyobbbat

Vedd ki sokszor, ha tudod.
Ha nem így teszel gyakran,
Az életet elbukod.
nem vesznek el semmit
a vakondoktól.
Hogy önző vagy,
Nem is olyan nagy hiba.
Erre tanított mindig
Az életiskola.
A közelharc
Mindennapos, nem csoda.
Sorsod ezért mostoha
Nem Te vagy az ostoba.
s mindezekről undorodva
nyelni vagy köpni tudnál,
érlelődik benned a gondolat,
s kibuggyan belőled
a torokgurgulászati
hosszú köplottyanat.
2016. május 16.

15. ÖRDÖGLAPTIKA

Ördöglaptika,
gurul mint a karika...
jobbra dől és balra dől,
két picike nyuszifül.
kergeti a gyomot a szél,
mint megannyi ördögszekér
ingó, ringó iringó.
ma épp hatvankét éves vagyok
játszadózok, mint a nagyok.
Füstszagú kocsmában
A vizelede kövén
Fekszik egy görény.
Alkoholtól és dohánytól
Bűzösen, nyűgösen
És hány!
Fekve, mint az ökör
Ha kérődzik,
És évődik,
Hogy az idő, az idő,
Hogy száguld el vele,
S visz egy-egy darabot
Az életéből.
A becsületsüllyesztő koszos,
A tükörgömb forog.
Pofon csattan a ruhatárban,
Ha nem adod oda a kabátod,

csapos vére fröccsen a pultra,
az úri közönség imígyen mulat,
S meglátod:
Ki marad végül a barátod.
Engemet is felkap a szél,
forgok, mint az ördögszekér,
én sem vagyok különb ennél,
nincs ebben semmi praktika,
pattogok, mint az ördöglaptika.
kiteheted az égő gyertyát
s bájjaidat csalfán
ablakodba, szerenádom után.
2016. 05. 07. születésem napján,
kifordulok magam magamból magamra hagyatva.
magam után sután.

16. EMLÉKVERS

VESZETT FEJSZÉNEK...

EMLÉKFAL ÁLL KAKASD KÖZPONTJÁN...
ANYAI FÁJDALOM SZOBOR BONYHÁD KÖZPONTJÁBAN.

Visszatért a fecske,
hű fészkére szállt.
hozott magával árvizet,
aszályt és muszájt,
s értelmetlen halált,
itt találtak új hazát.
elhagyva a Fekete erdő
hűvös lombjait,
Passaunak csipkés tornyait,
életüknek romjait.
batyuval érkeztek,
tutajjal a Dunán,
ottfeledve Mária Treszkát
s a nyugat nyomorát.
elhozva a kultúra javát,
szőlővesszőknek csokrát,
mesterségek sokaságát.
én még eligazodom
családfánkknak kusza ágain,
nem így gyermekeim.
megbocsátom halottaimat,
nemtelen gazoknak,
bármennyire fáj.
anyám, néném, s keresztanyám,
odaveszett dédöregapám.
sírjuk üresen áll,
testük ki tudja, merre jár.
nyughatatlan lelük

kopár fejfákra száll,
Ukrajna szélfújta síkjain,
gondolatuk otthon jár.
feltámadt Krisztus értük is,
húsvétnak hajnalán.
s az idő kereke
visszafelé forog.
veszett fejszének
vesszen a nyele is,
veszett kutyának
veszett a kölyke is.
hetven éve olvasta
sváb anyám a vagon falán,
krétával felírva,
szálkás betűkkel
Isten veled Hazám.
bölcsővel ringattál,
battyuval kidobtál.
búcsúztatták őket
fúvós zenével
Szózatnak hangjai,
Itt élned, s halnod kell.

2016 ÁPRILISÁN... A MAGYARORSZÁGI SVÁBOK MÁLENKI ROBOTRA VALÓ
ELHURCOLÁSÁNAK ÉS NÉMETORSZÁGBELI KITELEPÍTÉSÉNEK HETVENEDIK
ÉVFORDULÓJÁN.

17. SZÉNA VAGY SZALMA

Széna, szalma, széna, szalma,
lábaidra kötve
mindegyikből egy kötegnyi,
bal, jobb, bal, jobb,
hogy tudjad melyik, melyik akar lenni.
széna-e vagy szalma,
ehhez elég ennyi.
Isten veled Boros Örzse.
kocsmában meg ki van írva,
hitel... alma.
idefigyelj Lajos,
pénz nélkül mulatni bajos.
óhaj, sóhaj,
vasalt százas,
kincstári szajha,
nincs?
akkor mehetünk haza.
Csak nyugalom,
A hosszú élet ritka.
A pontos elszámolás,
A tartós barátság titka.

Azt mondd, ez közhely.
Röhej.
Ez nem gazság,
Hanem az igazság.
a vásárban csak háromféle cukor volt,
törökméz, bocsorszój, krumplicukor.
ja meg tükrös szív, és
faszárú nyalóka.
tessék mondani, maga gyógyszerész?
mert olyan szimpatikus.
én nyitott vagyok a világra,
de magasabb szempontokból
keveset járok a világba.
tyúkperekkel nem foglalkozom.
olyan vagyok, mint a kocsiban a harmadik ló,
odakötött szélhámos,
mellette szaladó.
a templomajtóra ötszáz éve kiszegezte
Luther Márton,
eretnek téziseit,
mitől teljes búcsút nyerünk,
de mi közünk van nekünk
ehhez a négerhez?
kérdi ki tudatlanul
Martin Luther Kingre gondol.
most pedig a sekrestyés kisöccse
kirajzszögezte mindörökre,
a galád kölyke,
Jézus téged is hív,
de nem mobilon.
s mikor meghalt a plébános,
élményeit összegezve,
tanulmányait befejezte.
s én nem rejtem el magam
az Isten elől.
s főleg nem fordítok
háta neki sehol,
felvezeti tekintetem
égre a templomtorony.
csak azt kérdelem,
melyik Armstrong járt a Holdon?
én tudom...
ki is szállt le a Holdra?
valaki megelőzte.
egy szopottgombócféjű
ferdeszemű ufonauta,
valamilyik égi vándorról.

2016. április 19.

18. A HÉTSZÁZÁT

A KÖLTÉSZET NAPJÁRA

Nem kétszáz,
nem négyszáz,
nem ezer,
csak hétszáz csupán
verseimnek száma.
ne gondolja senki bután,
nem vagyok szószátyár,
csak költők sokadalmának
alázatos követője talán.
nem tudom, hogy mi az oka,
csak sejtem mint vad a vihart,
ennyien nem írtak még verset soha.
ha nem tömegekhez szólsz,
versed lóg a levegőben,
ha fiókodnak írsz,
sohasem jutsz előre.
mindenképpen várj a vevőre,
ki megjön előbb vagy utóbb.
kell bele paprika, só,
hadd eméssze az olvasó.
csípje száját és szemét
hívja fel a figyelmet, és figyelmét.
egy gatyám, egy ingem
a vers számomra csaknem minden,
dolgozom folyton ingyen.
meg kell győzni a sok tuskót,
kikkel döngölni lehetne a földet,
meg kell tudniuk a valót.
a költő mind koldus,
az írások szerint,
de mégis több Párizsban tanult.
hogyan is van ez?
lámpásod tartsd magasra,
ne kezdjen munkájához sután.
de vajon mi marad egy költő után?
pár olcsó könyv,
s néhány örökérvényűnek vélt
őszinte gondolat.
a dolgokon elmerengve mondja,
nahát,
ejha,
azta,
húha,
jé,
nocsak
hetedszerre azt mondja,
hm,

mert ő a kuka.
a hét vezér, a hét törpe,
és a hét gonosz,
s a hétszáz vers,
EGYRE MEGY.
ne törekedj a tökéletesre,
sohasem érheted el.
elégedjél meg
csupán csak a jóval.
a mákostésztában is ott a hangya,
de a többi az mák,
meghintve jó erősen
fekete borssal.
azanyja.

2016. április 8. A KÖLTÉSZET NAPJÁRA AJÁNLVÁ.

19. BOSZORKÁNYTÁNC

A BOSZORKÁNYOKNAK ÉS A FŐÖRDÖGÖKNEK

Csörren a dob,
A boszorkány táncol.
Szoknyája lendül,
Ha perdül százszor.
Boszorkányok gyülekeznek
Boszorkányszombaton.
Szipirtyók és Szipirtyókák.
Látszani engedik
Lápi rémek vigyorát.
Csörren a dob,
Az ördöglány táncol.
Szoknyája lendül,
Ha perdül százszor.
Ördögkerékhez
Fekete macskát láncol.
Homokóráján pereg
A szürke homok,
Mint parti fövényen,
Elomlanak a nyomok.
Pattog a tűz,
Vörös-sárga lángja lobog.
Ördögfiak kezében
Peregnek a dobok.
Férfiak meztelen talpa
Ütemre dobog.
Ősi kovácsok tüzes
Szelleme forog
Itt ebben a táncban.
Énekszó csendül,
Szoknya ránca rezdül.

Vörös fejű ördögök
Ezüstszarva csillan,
Pokol tüzéből
Kénköves füst illan.
Fekete kondérban
Bájital rotyog,
Kígyómáj és békaháj,
Kormos padlón
Láncos bot kopog.
Boszorkák szaladnak
Az izzó parázson át,
Testük bujaságra csábít,
Ruhájuk lobot vet,
Levetik, sarokba dobják.
Meztelenül folyik
Tovább a tánc.
Főördög kezében
Csörög a lánc.
Önkívületében
Csókot vált a
Vonagló nőekkel.
Az orgia éjféلكor
Tetőfokára hág,
Senki nem alhatik.
Míg az eszelős tánc,
És a zene
Lelohad hajnalig.
Csak egy gyertya pislog,
Mutatja az utat.
Bódult pokolnépek
Falnak dőlve horkolnak,
Mindegyik kimulatta magát,
S káromkodtak egyet:
„Az angyalát.”
S a zizegő szalmán
Sorba lepihennek,
S kéngőztől hurutos
Tücskök hegedülnek.
2016. 04. 02.

20. A KÍGYÓ CSÓKJA

FANTASY

Felkapaszkodok egy kósza felhőre,
alattam a világ vége,
lógatom lábamat a semmibe.
engem is elvarázsol még
a kígyó ölelése.
nyakánál fogva fejét messze eltartom magamtól,

ő mélyen a szemembe néz,
hogy belém lásson.
az eredendő bűnnek,
a kígyó csábításának
erővel ellenállj,
testeddel, lelkeddel,
a kígyó csókja,
látom, elbódított már.
tiltott gyümölcsöt kínál,
mézes, mázas bókkal,
Lucifer hízelgő hangján.
miközben melegre vár
a kígyó fészke,
a tiltott fa alatt.
a kígyótojás
kikelni készül
s még vackán kell eltaposni
a mérges viperát,
hogy ne burjánzzon el a gonosz.
óvatlanul, ha nem vigyázol,
lángpallossal üzetel ki a paradicsomból.
Ezek után
Most már semmi
Nem számít.
Már semmi nem hiányzik.
A lényeg az, hogy
A gyerekek a
Napon legyenek,
Éretlen gyümölcsöt
Ne egyenek,
Egymásra kést ne emeljenek,
Káin és Ábel példáján,
Hogy bárányokat
Ne öljenek le
Áldozatként az Úr oltárán,
És hogy az Éva
Cipót süt.
Ha én nem lennék,
Meg a penész,
Ki enné meg
A kenyeret?
ha még egyszer övön alá ütsz,
fuccs a kistestvérnek.
Isten veletek.
utolsó kérdésem
a végére maradt,
hogy miért nem vadásznak a nőkre a férfiak?
mert csupán tenyérszűnyeg van,
s az is lyukas.

ihaj, csuhaj, rókaprém,
más is kurvul, nemcsak én...

21. ANYÁM BOROASS

Néha az emberek fejében
olyan sötétség van,
akár egy tehénben.
s nem szedek semmiféle porokat,
anyám borogass...
iszom a pincehideg borokat.
várj egy kicsit, hurka süli.
s megindultok, mint a mieink
dühödten negyvenegyben,
Kevermes vagy Dombiratos felé.
soha ne higgy a tömegeknek,
egyesek éljeneznek,
mások szentségelnek,
sosem egységesek.
lényeges, hogy alakuljon a jelszó,
minden gyerek lakjon jól,
minden ember lakjon jól,
mindenki lakjon otthon,
anyám borogass...
ha a kupola alatt állsz,
vezesd tekinteted a fény felé,
kiáltsd fel az égre,
TE ISTEN...
úrrá tettél
kondul háttérben a harang
majd zúg, mint ágyúgolyó,
mivé öntettetett,
ha jött a vihar
ki jogosított fel arra,
hogyan keresztény létedre
embereket Dunába lövess?
hogyan tízszer annyit keress,
s daráló gépeddel testeket töress?
mindezekre miket felelsz?
megbánt bűneitek megbocsájtatnak,
de el nem felejtetnek.
híven szolgállok titeket,
szívemet lábaitok elé terítem,
mosom lábaitok, kezeitek,
arcotok is immár,
szemetek is, hogy lássatok tisztán.
s ti deciszámra isszátok a féldeciket...
induljatok kárhozni pokolra,
némelyik asszony mind egyforma.
gondoljatok az almára,

a kígyóra és a Paradicsomra.
anyám borogass...
farkasvigyorral nevessetek,
ájdész bugyesz, ahogy lesz, úgy lesz.
ülök a kemencepadkán,
lehelgetem kezeimet,
hideg van odakint.
fújom a forralt bort,
akár a zavartoldó dalt,
ne égesse torkomat tán ennyire.
rám mered kis unokám,
csoda kerek szemeivel
hitetlenkedve nézi,
hihetetlen neki,
a fene a kend száját,
abban egyszerre van hideg is meg meleg is?
anyám borogass...
s messziről egy theremin
búsan bűgő barna hangját
hozza a hűvös szél,
megbékélést remél.
2016. 02. 24.

22. ARSPOETIKA A VAK KÖLTŐHÖZ

Ablakom kitárom
Belecsapok gitárom húrjába,
S rácsodálkozom
E csodás világra.
Ott állok az ég alatt
Rongyos nagykabátban
A hógutában,
Mert hűssöt tart nyáron,
Télen meleget ad...
Nem törődöm én az írott
S íratlan szabályt,
Nyakamba akasztom a gitárt.
Széttárt karral az ég felé kiáltok
Egy rövid imát,
Te Isten...
S semmit nem látok
A vakablak előtt állva,
Kinyitva a gitártok.
Menjete félre előlem,
Ne vessetek elébem gátot,
Hadd induljak utamra.
Megtapasztalni e
Cudar világot.
hagyd énekelni a

szegény utcazenészt,
ki ékes dalaiért
némi aprót remélt.
s lecsordul a dal
a templom fehér faláról,
harangok néma tornyáról
fatoryos haranglábról.
aktuális gondolatok
gördülnek elébem,
kritikusaimnak ajánlom,
mindegyik tisztán lásson,
sohase találgasson.
Éjszaka születtem
Lanttal a kezemben
Eleve megfenyegetve
A költészetnek
Mindenféle Múzsáit,
S megtapasztalva
A forrongó pokolnak
Kénbűzös bugyrait.
S a Parnassusra felhágva
Miközben folyton szállt a dal,
Sokakban felötlött
Gyenge testemnek
Ganajba tiprása,
Ez volt többeknek
Legfőbb óhajtása.
Pitiáner irigyeknek
Álnok ármánysága.
Álságos kultúrák
Belterjes világa.
telik pénzzel a gitár tokja,
potyog az aprópénz a dobozba.
szégyenlős benne az erő,
nem ő a főszereplő.
ügyelj a kényes gitárodra.
S vesztek el öröknek hitt
Nemes gondolataim,
A feledés homályába.
Évek elmúltával
Kihunyni készülő
Öregedőn romos
Rideg cemente
Fekete kemence lukába
Agg testemet elrejtve
Az örök feledésbe temesse.
Ráutalva arra,
A száraz fát kezében tartva,
Mindenki maradjon
Annál a fánál,

Amelyiket kapta.
S majd, a végítélet során,
Mi marad egy vak költő után?
Néhány könyv csupán,
S egypár örökérvényűnek
Vélt gondolata,
gitárjának szakadt húrja,
és egy hangszerét vesztett
kopottas gitártok,
melyből hiányoznak
a magasztos dallamok.

2016. 02. 15.

23. VALAMI VAN A LEVEGŐBEN

Úgy érzem mostanság
valami van a levegőben,
nem köd és pára,
nem füstölgő kémények árja,
baljós gondolatok előfutára.
s nemcsak Dániában.
ha közeleg a vihar,
egy asszony köténye
sok mindent eltakar.
hogy nehogy lebukj,
mindig egyformát hazudj...
vigyázz, ha igazad van,
sokféle igazság van.
vigyázzatok magatokra,
legyetek jók és szépek,
én semmit nem ígérek,
mert a jó az
mindig gyanús.
valami van a levegőben.
érezni véled
ebben a házban
az ördögi létet,
egy isteni szikra
ad menedéket,
s némi esélyt,
hogy elhárítsd a veszélyt.
s beletúr ilyenkor
szirmaos hajába
egy sárgán virágzó,
szagtalan krizantém,
ki illatot remél,
hogy valami legyen a levegőben.

2016. 02. 03.

24. OLYAN VAGY...

Olyan vagy, mint amit a furu kihány...
Ne vesszél össze egy
párnán és a cihán,
csupán hazádat szeressed,
kiterítenek a lepedőn,
mint akármelyik betyárt.
ha mindenedet el is vesznek,
késed, szeretőd még lehetnek.
milyen ember az olyan,
kinek kése és szeretője nincsen?
ne érdekeljen az a golyhó,
ki harangból golyót öntetne neked,
egyéb gyilkosságra is képes lenne.
én lennék a hunyó,
nem őt találná el a golyó.
nem is kell célozni oda,
vastag vagyok, mint a ló dereka.
apródonként élvezd az életet,
mint a Mária-Treszka,
vagy a Casanova.
ki szobrot dönt és könyvet éget,
más gaztettre is képes,
kinek hős, másnak gazember az illető.
sokan fiatal nők után futnak,
magamfajtanak hál' istennek
csupán az érett nők jutnak.
kiket megviselt az élet,
megbecsülésért odaadók lettek.
az éjszaka, ha hosszú találna lenni,
többször is felkelek megpihenni.
kiáltok egy nagy tahót,
ne bántsanak a delejes manók.
hol itt, hol ott, meg majd amott,
olyan mindegy, akár a szélső háznak,
olyan emberre van szüksége a világnak,
mint amilyen én vagyok,
mondják, maradjak magnak.
megbeszéltem a Péterrel....
s manát szórok az égi madaraknak,
kik guggolva repülnek az ég alatt.
haptákban állva várom a végítéletet,
végül meghalok én is,
bár ez még nem biztos,
lehet csak utópia.
kemény vagyok, mint a vídia.
s ez egy olyan csoda volna,
ami nem történt meg még velem soha.
mert kevés hely volt élni,
egész életen át nem lehet félni.

őrangyalaid egyre vigyázzanak,
ne temetőárokba kaparjanak... el.

2016. 02. 26.

25. A JEL

Az értelmes ember
Mindenre felfigyel,
Megmutatja sorsunkat
Csak érteni kell,
A jel.
A Föld sarkain
Tonnaszámra
Omolva olvad a jég,
A sivatagot
Száguldva tágítja
A szárító szél.
Homok alól menekül
A méregfogú vipera.
Szomjazva szikkad
A sárguló levél.
De az emberek
Nem értették a jelet,
Hogy fejük felett
Oázis lebegett,
Hogy az oroszlán
Zebra helyett
Majomkölyköt evett,
A majmok helyette
Elloptak egy gyereket,
S a kutya
Farkast kölykezett.
Káosz van,
Mert megszűnt
A rend.
S fölöttünk
Süvölt a szél,
A magasban kavarog,
Majd lecsapva felkavarja
A homokot,
Ami eltakarja a Napot.
A földre sötét
Porfelleget borul,
A teremtmények apró
Lyukakba bújnak el,
A folyók kiszáradnak,
A tengerek megáradnak,
Mindez intő
Jel.

Mert letértünk
Az igaz útról,
Mely kijelöltetett,
S Mammont imádva
A romlásba vezetett.
S visszatérni már
Nehezen lehet,
Mert nincs olyan
Még meg sem született,
Aki ismét
Vezetőnk lehet.
Egy új Messiás.

Megvalósítva ezzel
Az Isten-káromlást.
Ne rója fel bűnömül senki,
Nagyon nehéz itt már okosnak lenni.

2016. március 01.

26. TAVASZVÁRÓ SZÍVVEL

Sötétből sejlik a
Sápadt fény sugar.
Erőlködik a Nap.
Föld méhében
Duzzad a mag,
S a gyököcskék kusza, fura
Lassú táncot lejtnek.
Bomolnak a bimbók,
Rügyek és a falevelek.
Ilyentájt az
Ember olykor
Elmereng:
Mi történik
Ez újabb tavaszban...
Vajon megújul-e
Végre Hunnia?

Lehányt falú WC-ben,
Düledező kocsmá mellett,
Miért szülnek magzatot?
A teste lila,
A szája kék.
Az éhségtől ordít
Az ivadék.
A kőről felkapják
Rongybatekert testét,
Hogy szeméttbe dobják,
Vagy hogy eltemessék.
Ebből a véres,

Mocskos kupacból
Hogyan fejlődik tovább
Az emberiség?

De a világ
Folyton folyvást forog,
Megújulni kényszerül.
Mi is ezt érezzük
Valahol legbelül.
S ha azt akarjuk,
Én is, és
Az ég is,
Tavasz jön mégis.
S Földünk vágat tovább
Nap körüli útján,
A gravitáció pórázán.

2016 tavaszán

27. EBEN GUBA

Ami mindegy vagy egyre megy,
úgy hívják mifelénk, eben guba.
vagyis egykutya.
mikor összekerültünk, kettő pusztánk volt,
egy-egy mindegyikőnknek,
ami kilógott a nadrágunkból
s ez a mai napig így is maradt.
ne gondolj magadról sokat,
hazugság nem fed el hazugságokat.
végül kezedbe kaptál egy csokrot,
vele a szeretete is nyakadba omlott,
forगतod, mint rosszlány a liliomot.
eben guba,
ezt már elbaltáztuk kiscsikó korunkban.
iszunk, mint a lódereka.
aki nem tanult meg gyermekkorában
puha szervvel szeretni,
most már nagy bajban kezd lenni.
szegény ember vizel és főz.
ez már eben guba.
ép testet adj ép lélek,
ép testben ép csak a lélek.
ép testemben épp hogy élek.
barátaim mind meghaltak,
rosszallóim megmaradtak.
nem az megy el, aki koros,
mindig csak az, aki soros.
azzal, kit a vagyon fölvet,
döngölni lehetne a földet.
ki dolgozik, csak kalapol,

kialmolvá maga alól.
a dologtól mindig féltek,
csak gondolkodásból éltek.
bármit levághat a doktor úr,
a fejemhez nem nyúl,
ezért jótálok
pedig sok a túlokos,
olyan az élet, mint a gyereknadrág,
rövid és koszos.
engem már nemigen érdekel senki,
néha igazán meg tudsz nevetetni.
csak némán ülök s elmerengek,
ilyenkor azt mondom magamnak,
gondoltam, nevetek egyet.
bármit bedobok a sutba,
véleményem csak ennyi,
végül is mondjuk ki...
eben guba.

2016. március 15.

28. RÉSZECSEKGYORSÍTÓ

Részecskék ütköznek
Egy alagútban.
Új fekete lyuk
Készül.
Klónozott emberek
Járnak közöttünk.
Befurakodnak
Végül.
De mi tudjuk, hogy
Valami más is van,
Valami még létezik
Az Univerzumban.
Én nem értettem a
Szentháromságot,
De amióta
Gyűröttebb homlokkal
Járom a világot,
Rájöttem: csupán csak
Hinni kell.
S meghozta a
Bizonyosságot.
Talán most már
Megtudjuk a valóságot.
Itt állunk a
Materiális és teremtett világ
Vékonyka határmezsgyéjén,
A végtelen idő

Kezdetétől a végezetéig,
Mely önmagában is
Ellentmondás.
A magába visszahajló
Téridő elméletünkkel,
S várunk egy időutazásra,
Mely visszavisz egészen
Az ősrobbanásba.

2012

Megjegyzés: Na, megtalálták a svájci alagútban az isteni szikrát, miszerint az univerzum nemcsak anyagi eredetű. Mi jöhet még? 2012. július 04-én

A neve: Isteni részecske. Világszenzáció.

29. SZIVÁRVÁNY

Az égbolt, s a tenger,
Ajándékot hoztak bölcsőmhöz,
Mikor megszülettem.
Jöttek a viharral,
Ki a szél szárnyán szárnyalt,
Hogy ott érje még a hajnalt,
Mert csak fényben látszik
A tenger és az égszín kékje.
Ha körbe öleli
A Földet a szivárvány.
S napfényben ragyog
A harmatos ködmárvány.
Mert fény nélkül
Minden szín csak fekete.
Nem látszik a szivárvány színe.
Ott álltak mindketten
Baldachinos ágyamnál.
Kezükben tartva
Szemeimnek szánt színüket,
S hatvan évig őriztem
Kék színét
Álmodozó szememnek.
Szörnyű tűzkígyó
Fenekedik az égen.
Hirtelen, hamarvást
Háborúság léssen.
Bárányfelhők úsznak
Sietve, serényen
A nap, a hold, a csillagok,
A fény ragyog.
Az Auróra fenn északon,
Tündököl a havas tájakon.
Az ég alján

Ível a szivárvány.
Színeiben pompázva,
Mint pogány bálvány.

2016. március 11.

30. A REZGÉSSZÁM FOKOZÓDIK

Háztömbnyi jégfalak,
Olvadva omlanak
Sarkkör sötétjében,
Hol az Auróra fényei
Cikkcakkban cikáznak,
Ezernyi rajzot
Vetítve az égre,
Mutatva az erőt.
A mágneses tér
Ideig-óráig
Megvéd a napszélről.
Az örök kontinensen
Szárazság tombol.
Lelkem szakadék
Sziklás szélére száll.
Szemem lehunyva,
Egyedül átjutok.
Őrangyalom
Nem akarja,
Hogy lássam
A pokolnak eme
Mélységes bugyrait.
Forgószelel rombol,
Tölcsére szívja
A kultúra javát.
Házat, hajót dönt,
Kígyót s békát,
Vörös homokot
Transzportál át
Más földrészekre
Idézve a csodát.
S tudatlan népek
Rettegve félnek
Ha békaeső hull.
Az Univerzumból
Lassan elindul
Magas rezgésszámmal
A romboló erő,
Hogy mindent szétvessen
A rezonancia.
Mintha ezernyi láb
Lépne egyszerre a hídra.

Majd évmilliók után
Minden újra összeáll,
Örvénylő spirál,
S létrejön egy
Új világ.
S a DNS-t menekítő
Csillagközi úrhajó
Már indulásra készen áll.

2012. aug. 22.

Megjegyzés: Tudósaink egyre nagyobb rezgésszámú hullámokat mérnek, ami a naprendszer széthullásához vezethet, és egy új rendszer kialakulását eredményezheti. Ma így tudjuk. Már csak néhány millió évet kell várni.

31. NŐNAPODRA

VIRÁG HELYETT

Az emberiség
Szebbik felének,
Az örök Évának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép aranyalmát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm, Tenéked.
Bódító bonbont,
Csábító csokrot,
Suhogó selymet
Adhatnék Néked,
Vagy némi ékszert,
Talán igazán gavallér
Akkor lennék,
Ha szálanként
Tízezer forintos
Hóvirágot szednék,
S évente nemcsak
Egyszer ünnepelnénk.

ASSZONYOK ELEJÉNEK...

Az örök Évának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép aranyalmát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm, Tenéked.
Reménylőn,

Remegő szívvel
Adózok az
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon,
A Nőnapon,
Hogy megkoronázhassd önmagaddal
Dicső homlokod...

2016. 03. 08.

Megjegyzés: Boldog Nőnapot kívánok, és kézcsókom a hölgyeknek.
Nagy Vendel

32. VERI AZ ÖRDÖG A FELESÉGÉT

ÁTSÜT A NAP AZ ESŐN...

Átsüt a Nap az esőn,
szép a régi szeretőm.
de az újabb még szebb lett,
süt a Nap, ha ránézek.

Büszke reá az anyja,
kiállhat a kapuba.
ura őrzi erényét,
félti a feleségét.

Szép orcáját felvetve,
rákacsint a legényre.
piros szélű köténye,
kikapós a menyecske.

Átsüt a Nap a Földre,
szivárványt fest az égre,
nincsen már semmi kétség,
ördög veri a feleségét.

2016. 02. 22.

33. LÁNGOL A SZÍV...

Lángol a szívem
Ragyogó lobogással.
Siet a vonat
Rohanó robogással.
De mi lehetne
Az én hasznom ebből...
görbe fát rakj a tűzre,
mert kanyar jön...

fal lesz abból, ha a kőműves
a téglát egymás tetejére rakja,
ha egymás mellé, akkor járda.
nehogy kezdedben a
karmesteri pálca
bunkósbottá váljék,
s kiessen markodból
a kard és a lándzsa,
elérje a bánat
szíved sivatagját,
a következő harcot
kőbaltával vívják.
s talán nem ismerik a neved,
te leszel a hallja-e kend.
s ha majd asszonyeső esne,
rám is hullhatna egy cseppje.
útbaesik Akarattya,
meglesz szívem akaratja.
nehéz a nőknek ellenállni,
okosabban rá kell hagyni.
elérem jósorsom erővel,
kifordul magam belőlem.
valaki szorítja
szívemet erősen,
kemény a marka.
kipréseli a
lelket belőlem.

2016. 01. 13.

34. IGRICE

ÉNEKMONDÓ BÓDIKA HARCAIRÓL...

Éneked mondjad hangosan,
bátor lelkületű Igrice,
dalodat igazítsd fényesre.
mondd a valót, mint igazlító,
sámándobján kopogva,
ki kőkésével öli a bárányt,
csontjaiból jósolva reménylőn.
halott vitézek lelkei
veletek harcolnak segítőn,
ősi jussotokban híven
ügyetek mellé állva.
talpig átforrósodott páncélban
verőfényes britanni nyárban.
Északról támadtak vérrel bekent sereggel
állatbőrbe bújva, félmeztelenül,
Bódikának vadlelkű fiai,
Meredek falaikról nyilaztak vészthozó íjaikkal

messzi földekről érkezett hadfiak ellenük.
jöttek meleg vidékről gyors hajóikkal sietve,
Elvéve élők szeméből az álmot,
Sarlókat szereltek lábukat kaszálni,
Harci szekereik gyors kerekére.
Bódika vezette hadait rájuk,
Nehéz lándzsájával ölte a büszke rómaid,
kemény kézzel fogva vérpiros lovait.
Vörös haja derekáig leért,
díszeként sudár testét koszorúzva,
lobogva lángoló fejk.
Dörgő hangjától megriadt az élő,
Odébbkúszott a félholt, megrezdült, ki már nem él.
Elnyomta hátán csattogó korbács hangját
A csatazaj dühödt vihara,
S rezgett dús kebleinek halma,
Ha kövekre hajtott óvatlan kocsija,
Lenge tunikában harcolt bosszúvággal, meggyalázott lányaiért,
Halott férjéért ontva gyűlölt római vért.
Ám elvakította a várt diadal,
A vak fegyelem ördögi győzelmet csikar ki,
Örömmünnepet ül majd a római.
Méregpoharát mégis Bódika itta ki,
Testét takarja sok ezer honfi.
testvér nyilak borítják bátrak vérző szívét,
hazafelé indul milliónyi szekér.
nők, s sok gyermek, férfiak nélkül,
megvert seregként.

2016. 01. 25.

35. RÓMAI SASOK ÁRNYÉKÁBAN

AQUINCUMI EMLÉK

Templom előtt zsi bongva gyűlik össze a nép,
Sok színes tóga, tarka a kép.
Szivárvány íve feszül át az Iszter két partján,
Dicsőséges diadalív lehetne talán.
S Tituszunkra koccintanak bíborszín pohárt tüzes borokkal,
A harcból megjövők ezrei,
S lovaikat itatják
A hódoltságúknak új, fodrozó határvonalain,
Hol láncukat rázva bólogatnak karcsú csónakok reménylőn.
Itt állították meg a Barbárok sokadalmát,
S ettől nyugatra isszák már
A kultúra édes poharából a nektárt.
A város piacán özönlik áldozni a tömeg,
Isteneinek oltárán öli a bárányt,
Bársonyvér csordul márványcsatornákon, kókése okán,
Jósolja jövőjét lapockája csontjából,

Feledve népek szenvedését,
S élvezve a szenvedélyt.
Gondold meg, ifjú, Téged is dologra várnak itt,
Reád is szüksége van e honban a hazának.
Pusztulnunk nem kell egyikőnknek sem,
Éljünk ezen ősi földön itt,
Ha el is bukunk talán,
Dolgunkat tenni muszáj.
Neveinket dicsőn
Kőbe vési a szobrász, hősök bronzképe alá
Elmúltunk mindannyian,
Márványkövön láthatod neveinket.
Belevésték hálás maradékaink,
Kik tisztelettel gondolnak reánk.
Dicsőítenek koszorúval, s vár egy másik világ.
Szörnyű tüzkígyó fenekedik az égen,
Hirtelen, hamarvást háborúság léssen.
A nap, a hold, a csillagok, a fény ragyog,
Vízorgona dallama száll, tündököl a behódolt tájakon át,
Az ég alján szivárvány ragyog, ívelve sugarát,
Színeiben pompázva, mint pogány bálvány.
S komor őrtornyok vigyázzák a megfoghatatlan
Üvegkorsónyi, törékeny provinciát.

Megjegyzés: 2015. 02. 25.

36. SZEMED TÜKRÉBEN

Ha szegény vagy,
Nézheted magad
A kútban,
Vagy egy tó
Csillogó vizében.
A gazdagok
Láthatják arcukat
Fényesre csiszolt
Ezüst tükörben.
Velencéből hozott,
Metszett üvegben.

De hogyha a valódit
Akarod látni,
Nézzél kedvesed szemébe,
Az igazság tükrébe.

A tó sima vizét
Mefodrozza egy falevél,
A gazdag hölgynek
Mefeketedik
Tükre ezüstje.

Csak a szemed
Őszinte örökre.

2012

37. FEHÉR GALAMB SZEMET KERES

KIHAJTOTT AZ ADVENTI BÚZA...

Peregnek a búzaszemek.
megadóznak Istennek,
a királynak ami jár,
s minden éhes embernek.
Megérett az élet,
peregnek a búzaszemek
fehér galamb szaporán kapkodva
hordja el a magokat,
árva galamb ne hordd el
a búzaszemeket,
miből süt a kisangyalom kenyeret...
kassa pozsony komárom meg eperjes
elveszett az ősi hon, de keserves
kezdhetnéd a sorsodat
újra meg újra,
bárhová állhatsz,
csak ne az útba.
szegény az eklézsia,
maga harangozik a pap,
amennyit adsz, annyit kapsz.
köteled kordában tart.
kemény a lelked, mint a dió,
még csalártnak sem vagy jó.
eladod a lelkedet egy cintálért
zörögsz, mint a cintányér.
felül bevarrják a zsebedet,
alul a pénz kipereg.
hűvös nyárvégi szelek
kotorják a szemetet.
hírhedt gazemberek
rádfogják a fegyvert.
Sobri vagy Savanyú
fel a kezeket.
makogva motyogod
legszebbik versedet.
fogad vacog, itt a zima,
ez talán az utolsó ima.
azon gondolkozzál,
ne vegyenek palira
lé tartja a szolgát,
átok, szitok a gazdát
megtanultam mutatni alázatot,

szívemből gyűlölni e gyalázatot...
s ha beverik a fejedet
teljes búcsút nyerek.
néha kifekszel mustrára
s megijed a férfi utoljára,
de mikor rémül meg elsőre?
ha először nem sikerül másodszorra
s másodszor nem sikerül elsőre.
nem is lehet ő a bajtársad,
csak talán a pajktársad.
némi száraz kóró
tüzelőnek csak jó,
nehéz az illata,
a kutya megcsúfolta.
árokparton aludni jó,
arra szalad el a ló,
azt kiáltja, ne hazudj...
felébreszt egy pegazus.
ősanyáim hajóval csorogtak le a Dunával,
Passautól Tolnáig,
beszélhetnék földjük szavával svábul,
de apám nyelvén mondom a magamét magyarul.
a galambot keresed?
nézz fel az égre
fent lebeg a szélben
guggolva repül az ég alatt,
elindult már feléd
a zöld olajággal,
odaveti eléd.
2015. 12. 22.

38. Ő ÉS ÉN

Tarka réten jártam
virágok között
nektárittas méh
bódultan röpködött
hús patak vizében
lányka fürdőzött
színes ruháskáját
önfeledten levette
fehér báránykái
táncoltak mellette.
pásztorlány voltát
könnyedén feledte.
nem haragszik rám
ha tolvaj szívem
lopva megleste
megvallom neked

megszerettelek.
gömbölyded két kebled
gyönyört okozott.
maga elé gyorsan
ingvállat kapott
meggyzínű ajkával
gyöngyen mosolygott
futó patak habja
tovarobogott
ő és én vigyázva
kezet kerestünk
patakunk vize ott
egybefodrozott
szelek szárnyán szálltunk
karunk ölelésre
összefonódott.
legelő báránykák fehérlő
füstje gomolygott
Ámor arcán huncut
mosoly ragyogott
2015. 12. 17.

39. RIPACSONK ÉS CSEPŰRÁGÓK

Az alkotásnak addig neki se láss,
amíg te sem hiszed el, hogy világszám
kerül ki kezeid közül.
meg akarjuk mutatni magunk,
mert hát ripacsonk vagyunk.
a Mona Lisa is csak egy picike kép.
mégis milyen gyönyörűség.
Michelangelo is csupán kalapáccsal dolgozott,
mint akárki más, ki faragott,
s levészte a kötömről a felesleget.
az anyag szoborrá vetkezett.
én is ecsetet és vésőt veszek,
majd nekiveselkedek.
Ha valakit megkergetek,
elfelejtem, miért teszem,
mire utolérem.
Ő is csak a látszatért fut,
nehogy rosszéletűnek higgyék,
gondolja magában,
már eleget futottam,
akkor inkább megbotlom.
Ez talán maradi szemlélet,
nem röhög, együtt érez.
Küzdök, ha már rádühödök.
talán halad felfelé is

az a síkos lejtő.
lefele életveszélyesen lejt ő.
mikor újságíró iskolába jártam,
örökre megtanultam,
egy szabad országban,
szabad sajtóban,
azt szabad írni,
amit szabad.
s ha bántanak a kritikusok,
csak azért is legyél jobb.
Éhes volt a farkas,
Szomjas volt a bárány.
Megette őt
A patak partján.
Báránybőrbe bújt
A farkas,
Farkasbőrbe bújt
A bárány.
s ha már nem tudják a nevedet,
te leszel a hallja-e kend.
néha leöblítéd torkodról a port,
iszod a jó szekszárdi bort.
s viszel magaddal a diófa alá
egy NAGY VENDEL könyvet.
s ha elérted az öregkort,
nem csinálhatsz magadnak létrásbort.
az egyik szemed sír,
a másik meg üveg.
szórhatod fejedre a port.
ki kellett volna szedni a meggymagot,
nem mérgezné a ciánkáli a gyomrod.
titkaim nem mondom el senkinek,
csak nagy ritkán gyónok meg,
szinte minden másnap teszem,
karácsony és húsvét másnapján.
utcavégén templom,
bemegyek-e nemtom.
minden topega az ajtónak vezet,
bent nézegetheted a kazettás mennyezetet.
minden út Rómába vezet.
de mikor is van egyakaraton a magyar?
ha a templomból egyenest a kocsmába tart.
ripacsoknak és csepűrágóknak ott áll
az utca másik oldalán az ispotály.
s elkönyvelheted magadban ad acta...
mindenki maradjon annál a fánál,
amelyiket kapta.

2016. 06. 16.

40. ISMERITEK A ...

Ismeritek a
Zöldellő lombok
Lágy susogását?
Metszett vesszőnek
Süvítve zúgó
Éles suhogását.
Szőlővesszőknek
Buja kuszaságát
Mi ősidők óta
Ontja a nektárt.
Tökéket ölelő
Hajlongva kötöző
Asszonyok derekát
Kéjjel simító
Szoknyájuk ráncát.
Pince előtt álló
Vén, öreg diófát.
Lopóból csorgatott
Bíborszín borát.
Langymeleg szellő hozta
Rózsák illatát.
Ismeritek a
Földet, az eget?
A sötét, kusza
Dühös felleget?
Ki hatalmasok
Ős erejével
Fenn fenekedett.
Ismeritek a
Húsvizű kutat?
Löszfalak közé
Zápor vájta utat.
Vizeknek mélyét?
Halaknak tükrét
Nyárnak melegét,
Hónak fehérségét,
Napnak aranyát,
Holdnak ezüstjét,
Pásztortüzeknek
Keserű füstjét.
Távoli csillagok
Halovány fényét?
Ismeritek a
Száguldó lovaknak
Halkuló dobogását?
Szélfútta sörényük
Kócos lobogását?
Folyók moraját,
Kövek robaját.

Bikák dübörgését,
Farkas üvöltését.
Itt élő népeknek
Félő könyörgését.
Mária ősanyánk
Szűzi jelenését?
Ha mindezeket nem ismeritek,
Fületek nem hall,
Szemetek semmit sem lát.
Nyugodtan tartsátok oda
Háztető sarkához a
Lobogó fáklyát.
Nem érdemlitek meg,
E Házat, s Hazát,
S idegenben
Torokszorítóan
Szűk lesz számotokra
A Világ.

2012

Megjegyzés: Mindazoknak, kik elhagyják-e Hazát.

A vers első sora, ha jó volt Juhász Gyulának, Babits Mihálynak és Pilinszky Jánosnak, akkor nekem is jó. - Ismeritek a...

41. TÉTOVA FÉNYEK ÚTJÁN

A tétován
Halványuló
Fény után,
Vágyaid nyomán,
Ha elindulnál
Sohasem érnéd utol.
Fénysebességgel
Száguld előtted a jel.
Csillagpor vagy,
Melyből születted, és
Én is lettem,
Spirálalakjából
Hatalmas gömbbé
Elegyül.
S évmilliók múltán
Forró kéje csúcsán,
Szétrepül,
Akár a csillagok.
A felrobbanó Napok.
Léted ismét
Porszemmé szelídül,
S küzdhetsz tovább
Újra egyedül.
A gravitáció pórázán

Száguldunk
Egy-egy fekete lyuk
Középpontja felé.
Millió erő parancsol,
Vasmarokkal visszahúz,
Onnan soha többé
Nem szabadulunk.
Hívlak az enyémbé,
Befogadnálak,
Sokkal tágasabb.
Betakarnálak,
Mert tűzforró és
Jéghideg az Univerzum.
S mert félsz a kudarctól,
És önmagadtól,
Szívemet fényévnnyire
Lökted el magadtól.
Testünk és lelkünk
A visszahajló téridőben
Talán elkárhoznak,
De a tétova fények
A végtelenben
Találkoznak.

2012

42. GYERE, KISUNOKÁM...

Gyere, kisunokám
most ülj ide mellém,
kérlek, hogy add a kezéd.
meséld el nékem,
miért sír a lelked,
tested mitől remeg.
könnyáztatta arcod,
nem a láztól piros,
mondd el nekem gyorsan
ki bántott meg most.
hogy ha sírni látlak,
mintha az én szívem tépnék,
gyere öleljél át,
máris itt a segítség.

két puha karoddal
karold át nyakamat,
nyomjad homlokomhoz
magas homlokodat.
tested melegéből
árassz át nekem is,
szívednek ritmusát
hadd érezzem én is.

egymást átölelve
megnyugszunk csendesen,
elfeleded, mi bánt,
karomba rejtezve.
gondolatom bánatodig felér,
szőke hajad simítása
derekadig leér.

drága nagyapám,
itt valami de fáj,
kérlek, vigasztalj meg engem.
valami szorítja szívem,
érezem, hogy el kell mennem.
ne engedj el magadtól,
mindig így bízz bennem.

lassan elhalkul a szó,
megnyugszik a test és a szív,
újra előszalad a kacaj,
gyöngyfogak közt mosoly fakad,
nem is gondolunk azzal,
mi is lehetett a baj.
nem is lényeges,
újra száll éneked.
neked így sokkal könnyebb,
nem látod, hogy nekem
mosolygó arcom mögött
befelé folyik a könnyem.

2016. június 20.

43. A SZÉPSÉG ARCAI

A Hold arca,
A Nap haja,
Az égbolt,
S a tenger kékje.
Eltűnődöm ezen,
Ugyan,
Hol itt
Az ajándék?
Összegyűrjük az embert,
Mint az agyagot,
Egynemű masszává,
Egy kis víz,
Egy kis szén,
S még néhány
Apró elem.
Ezüst is, arany is,
De mitől lesz Ember?
Mi az a szikra,

Mi gyűjtja az életet,
Ami adja az agyban
Az értelmet.
Szívünkben vélt érzelmet?
A testnek a
Szobrászi szépséget.
Hiszen még
Azt sem tudjuk,
Miből lesz a méz?
Hanolit látom
Sárga kabátban,
Vonat ajtajában,
Mikor lassított a szerelvény
Az állomáson.
Őszintén hittem, hogy
Miattam jött vissza,
De vannak még
Szögletes tárcsás
Vasutasok is.
Sétálunk délben
A kekszes háznál,
Hol Petőfi Sándor
Bandukolt egykoron.
Azt hittem, akkor
Mindig is így marad ez,
De az idő
S a sorsom
Messzire elszelelt.
Kavargó szélfi
Gúnyosan kinevet.
Kacagva figyel.
Sebesen vágat
A beteljesületlen vágy
Sajgó sebeivel.
Hanoli, lelkem,
Sorsod megírta
Már a történelem.
Helena Ziriny, és
Szép Heléna
Szomorú szerelme,
Szomorú élete,
Lelki fegyelme.
Búsan bűgő barna hangod
Mindig fülemben zeng,
S mint ahogy a
Sárga löszfalak közt
Záporvájta úton
Reszketve féltünk a
Mély meredélytől,
Egymás kezét fogva

Bágyadt szédüléssel
Szabadultunk a mélységtől.
Úgy bontakoztunk a
Gyermeki ölelésből.
Kínáltuk egymásnak a
Forrás hús vizét,
Élvezve éltető ízét.
S mint lélekgyilkos,
Ki megbánta tettét,
Úgy várom az estét,
Mivel a hűvös alkonyat
Már eljött rég,
Mindjárt itt a sötétség.
Tanítóként
Más gyerekén kiélni
Az elemi ösztönt,
A szülői vágy,
Mint alvó vulkán,
Néha kitör.
S jó, hogy álmunkban
Nincs homlokunkra írva,
Hogy miről álmodunk.
De a forró hamu
Lassan kihuny.
Az azért végzetes dolog,
Ha odáig eljutok:
Állatot és embert
Nevelni nem tudok.
Egy remény fűt még,
Ha végleg elbukom,
Testem a földben lakik majd,
De Szíved az otthonom.
Ahol reám borulnak
A Szépség arcai.

2012

44. ÁLOM ÉS VALÓSÁG

UTCASARKI RAP

Álom és valóság
Két különböző dolog,
Álom és valóság,
Egymástól oly távol áll.
Álom és valóság,
Ebből az álm egyszerű,
Álom és valóság,
A valóság meg nagyszerű.
Állnak a lányok a
Rákóczy téren

a húszas éveik legelején,
miniszoknyában nyáron is fáznak,
gyere el velem, te szőke legény,
foguk hiányzik
nincs is rá szükség elől,
egyik retiküljével torolja a sértést.
ötszáz forintos szajha
ehhez ennyi elég.
Mondja a nő,
s lépcsőházban bambán
ezer forintért is
korlátra könyököl ő.
s elsütik a tudás
utolsó ondóját.
s jönnek a lányok
a szemrevalók,
állnak ki mustrára,
mert szófogadók,
ha szólítja őket a strici,
de bőrét a
vásárra ő viszi.
kevés pénzt kap az iparéért,
de otthon ordít az ivadék.
Isten áldja a tisztos ipart.
egykoron szép arca
megkopott mára,
sok pénz kell ruhára,
kevés a kajára.
néha ő dönti el,
fekve vagy állva.
itt már nem kell
várni a csodára.
álom és valóság
két különböző dolog,
egymástól oly távol áll,
de van egy titkom,
nektek elárulom,
senki sem tudja,
hogymiről álmodom.

2012

45. ÁLLOK AZ ÚTON

ÚTSZÉLI RAP

Állok az úton,
Várom a csodát,
De nem jön más,
Csak a busz.
Sötétbe nézek,

Nem látlak téged,
Önmagad elől
Nincs hova fuss.
Az életképek
Örökre szépek,
Illatos virággal
Tarka a rét.
Bárhova futsz is,
Ahova jutsz is,
Mindenhol vár rád
Egy menedék.
Alatta szakadék.
Az élet egésze
Években nézve,
Napokban mérve,
Csak töredék.
Bársonyos égen
Bárányok úsznak,
Szürke gomolyban
Szalad a nyáj.
Lassan fejedre,
Csendben, merengve,
Reáalkonyul
A homály.

2012

46. A HOLD ARCA, ÉS A NAP HAJA

Láthatom este az
Ezüstös Holdnak
Fényesen csillogó
Húvös orcáját.

Látom a Napkorong
Fényben tündöklő
Világot teremtő
Arany fonalát.

Értelmet kibontó
Otthonmaradó,
Faluban tanító,
Aranyló haját.

Erdei gazok közt
Halkan megbúvó,
Illatát ránk ontó
Szerény ibolyát.

Az égbolt, s a tenger
Ajándékával
Boldogan kérkedő
Kéklő szemeket.

Mosolygó orcáját,
Gyöngyös fogsorát,
Pirosuló csöpp száját,
Mely mindig nevet.

Szívének legmélyén
Soha nem feledve,
Be nem vallott hévvel
Még ma is szeretve.

2012

47. RÁCS AZ ABLAKON

A vasajtó
Kisablakán átnézve,
Nézőpont kérdése:
Ki van a rácson túl.

Ha a Nap
Nem téved
Be az ablakon,
A madár azért
Bús Himnuszt dalol
Egy faágon,
A börtönudvaron.

Az őr fázósan
Összehúzza
Köpenyét,
A hideg hajnalon.
Rabok könnye csordul
A mocskos falakon.
Börtön mélyéből
Süvölt az éjszaka,
Ráfagyott fájdalom.

2012

Megjegyzés: A Kommunizmus áldozatainak napján, szüleim emlékére. február 25.

48. BÁRMIT IS...

Bármit is állítanak rólam,
Nem igaz.
Ha mégis kiderül,
Hogy igaz,
Akkor azt kimagyarázom.

Jóhíremet vigyázom.
Nektek elárulom,
A dolgokat nem értem,
De megmagyarázom.
Néha azt remélem,
Összecsapnak mellettem
Jó és rossz szellemek,
Fejem felett vonulnak
Fekete fellegek.
Ti értitek ezt?
Mindenféle emberek
A világból.

2013. 07. 20.

49. A KÉP

Egy kép
A falon,
Régen megkopott már.
Csecsemő játszik,
Kezében cumi,
Szájában szivar.
Tudom a rajz
Egy kissé bizarr.
Nem minden az,
Aminek látszik,
Néha a képzelet
Csupáncsak játszik.
Az hiszem, hogy villámlik,
Pedig csak csillámlik.
Létünk egy villanás,
Olyan, mint a gyerek nadrág:
Rövid és koszos.
A kép
Néha csak átok,
Te csak úgy látod.
Ott van-e még
A nagy húsdaráló
A Dunaparton?
Már nem találod.
Ki hiszi el,
Hogy ott volt?
Pedig gyerekkorom óta
Bennem él a kép.
Amit sok ember
Suttogón ordítva mesélt.
S közben félt.
Elhiszed-e a
Zsidók Golgotáját?

Megfeszített karok
Inaszakadását?
Vesztes gladiátor
Halálba menekvő
Véres szabadságát?
Földesúr pallosjogát,
Az első éjszakát?
Az úriszékét,
Dózsa húsának sistergését?
Állat és ember felett
Élet, halál jogát?
Hóhér bárdjának
Tomba zuhanását?
Franciák hatékony
Éles guillotine-ját?
Lágerek halálgyárát,
Gázkamrák valóságát,
Halott kisgyerekek
Millió szandálját?
Hiszed-e a
Fejünk felett lebegő
Fényes atombombát?
Japán emberek
Égő papírházát?
Részecskét ütköztető
Svájci alagútját?
Állatok, s emberek
Köztünk élő klónját?
Féreglyukakon távozó
Űrhajósok kiváltságát?
Mindezt el kell hinned,
Ez nem állati szülemény,
Erre csak az ember képes,
Elpusztítani világát,
S végül önmagát.
Isten hasonmását.
Aztán csak marad egy kép
Törött keretben
Néhány gyermekről,
Az üszkös falakon.
Hamarosan vége e világnak,
De az urak még
Mindig vadásznak.

2012. szept. 2.

50. LÉ TARTJA A SZOLGÁT

Lé tartja a szolgát,
Átok, szitok a gazdát.

Ezt mondja a mondás.
Kölcsön kérünk hozomra,
Közben a tálban
Megalszik a kocsonya.
Lassan mondja:
Vigyázz kenyér,
Mert megeszlek!
De a kenyeret
Én eszem meg,
Egyedül,
Nem a penész.
Ha akar,
Kikerülhet engem
A bűzös pocsolya.
Rájöttem, hogy kéményseprő-
Betegségem van:
A korom.
Idővel megruskósodott
Számban a borom.
S az élet olyan,
Mint a gyereknadrág,
Rövid és sz...os.
A végtelen időben
Csupán csak szemhunyásnyi,
S ajándéku kapjuk
Csak a pillanatot.
Úrra és bolondra
Rá kell hagyni
A bugyuta gondolatot.
S akár a lábam, karom,
Én is akarom,
Hogy mozduljon valami,
Ami nem tud
Elszaladni.
Fogni a semmit,
Ami sehova
Nem vitt,
Ölelni az időt,
Miközben kinőtt
A szoba közepén egy fa,
Vajon ki ültette oda?
Anyám kérte egykoron,
Fiam, hozd ki
A pruszlikom,
Hideg van nagyon.
Sohase hagyd itthon
A kalapod,
Nyáron sem a kabátod,
Mert télen
Meleget ad,

Nyáron pedig
Hűsöt tart.
Vidd magaddal
A börtarisznyád,
Mondja az apám.
Ha valamit találsz és
Nincs hová tenni,
A fenekedbe dugják.
Akár a csutát.
S majd ha már
A magad ágyában alszol,
Az asszony
Kézze-lábbal harcol,
Ha már rádühödött,
De nem minden
Körülmények között.
Néha haptákban állsz
A csupasz falak között.
Nekem mindig örülnek,
Ha elmegyek otthonról,
A macska,
Ha hazajövök,
A kutya.
Közben az égen
Kialakul az ék alak,
Dél felé húznak
A vadludak.
A madarak guggolva
Repülnek el
A felhők alatt.
Habár sólymod rabmadár,
Az égen szabadon száll,
Te vagy a rabszolgája.
Hé valaki!
Hozz egy szál kórót
Síromra a vázába.

2013 01. 01.

51. MIÉRT

Mindenre megkapod a feleletet
csak egy szót kell ismerned
MIÉRT...
s ha tudod a választ,
mindenre reagálhatsz.
miért akkor
miért ott
miért ők
miért nem én...

ki a nagy legény.
miért tették oda
nem pedig amoda.
mi a fagyöngy,
és mi a gyöngyvér
mi a pagoda.
miért épült piramis
minek kell katedrális
vezesse az ég felé tekinteted.
miért indult Kolumbusz útra
miért pont oda.
elvinni a halált annak, aki másképp imádkozna.
vízen akart eljutni a selyemútra.
miért jobb a gömb
mint a kocka.
miért virulnak laktanyák
hol a gömbölyút viszik
s a szögletest gurítják.
a vizet nem kell gereblyézni
a havat eldobálni
a diót leverni.
felhúzni a vekkert
mindezek feleslegesek
vagy felkelsz vagy nem kelsz.
ez a lehetséges eshetőség
a vagy b variáció
ez a két verzió
a dolog mindig szezonális
vagy szenzációs, vagy banális.
mindent elönt a kanális.
nyakig állunk benne
akárha embertömeg lenne.
minden olyan gépies vagy népies
a kilenclyukú híd
a legerotikusabb épület.
kezdheted a rózsafüzér morzsolását
vagy forgathatod Buddha imamalmát
verheted a lármafát
olvashatsz koránt vagy bibliát.
völgyben bújó templom tornyában
repedésig kongathatod a harangot
akkor talán majd meghallod
a csendnek elbűvölő hangjait
besúgók füledbe suttojják
métélyes ármánykodók dalait.
miért
ha mindezekre tudod a feleletet,
a könyveket leteheted.
nem kell várnod a megmondó embereket
magad elől nincs hová fuss

csak neked jusson a juss
nyitva áll kriptádnak fedele
amikor csak akarsz
akkor fekhetsz bele.
látszólag minden elmúlik
csak a temetők élnek még egy darabig.

Megjegyzés: 2015. 11. 21.

52. KÉK CSILLAG

Kék csillag
Ragyog az égen,
Hideg fényben,
Fénylő messzeségben.
Áthúz az éteren,
Fekete sötétségben,
Egy messzi, ismeretlen
Kettős bolygó előtt,
S az életet menekítő
Csillagközi úrhajó már
A féreglyukaknál vár,
Majd a nagy Lófej-köd
Fényévnyi távolságba lök
Egy feketelyuk felé,
S a Kék bolygó távolodva
Őrjítő honvágyra vált,
Kíváncsi létem messzeségbe jut
E földi életből,
Hová soha vissza nem térhetsz
Ősi otthonodba.
Kinek, ki e sorokat olvasod,
Verset ígértem Neked,
Könnyű élvezetet,
Reménylő örömet,
Talán még lehet,
Elmesélek néhány történetet.
Ki ellentmondani merészelt,
Keresztfára feszítettet,
Izzó vastrónon megégettetet,
Vagy akasztófán lengedeztetet,
S talpa alatt süvített a szél
A huzatos udvar szegletén.
S kiáltása lefolyt
Az udvar kövezetén.
Az atombomba is csak
Gombafejnyi villanás volt.
De azt már nem tudom,
Áll-e még a húsdaráló

A Duna soron.
Vajon reszket-e a besúgó?
Megvannak-e még a csövek?
A halak is szép kövérek?
Kihallatszik-e még az üvöltés réme
A pince mélyének sötétjéből?
Mintha a föld mélyéből
Törne elő e hang.
Lombos erdeidben
Sudár fákat nevelgettél,
Alattuk makkoló disznókat legeltettél,
A nyiladékba dús agancsú
Csodaszarvas szaladt.
Fáidat felégetted,
Disznóid megétetted,
Az agancsot falra akasztottad.
A jégmezők elolvadtak,
Folyóid megduzzadtak,
Földjeidre rárontottak,
Az emberek hegycsúcsokon laknak.
Magaslatra hágnak,
Fel az Ararátra,
Akár Noé tette egykoron,
Ha élni akarnak.
Féltik egymástól az életteret,
Mint feldobott kő,
Az hal meg másodszorra,
Aki elsőnek lő.
Költözni kell, el innen
Vár a Kék csillag...
Fényesen, szelíden,
Mint utolsó lehetőség
Ahová leszáll a galamb az olajággal.
Megjegyzés: 2015. október 26.

53. ÖLELNI ÉS ÖLNI

Hosszú életem során
nemigen gyóntam
csak nagy ritkán.
vágyaimat, bűneimet
nem mondom meg senkinek.
akkor sem vallok be semmit
hogyha ütnek.
ez jó hír híveimnek.
pedig sokszor loptam
csaltam és hazudtam
néha ölni is akartam.
azzal a kezemmel, melyikkel
öleltem és gyermekem takartam.

mindenkinek érdeme szerint
vagy kezét fog velem,
vagy rám legyint.
mindegyikőnkre sor kerül egyszer
leginkább az érdekelne
ki ejt könnyet érettem.
néha fellépek verseimmel
aki nem hallja
nem veszít vele sokat,
műsor után ha valaki odajön
egy ezresért megsimogathat.
aztán hátulról persze
ne verjen bunkóval fejbe.
nyílt sisakkal álljon elém
mindegy, úgysem láthat belém.
ha nem adott esküvőmre hozományt
most se adjon adományt.
ki nem adott kalácsot
ne adjon tanácsot.
pláne akkor ha már
peniszles a kalács.
adok belőle egy falást
nem igénylem a parolát.
ha mégis kezét ad nekem
keményen tegye
s nézzen a szemembe.
ha pedig kölcsönt ad
ne vessen ki uzsorát.
úgy el sem veszem
inkább sosem eszem.
gazdagnak ez semmi
szegényt hülyére venni
elhinni a látomást
nem iszok vele áldomást.
kupec öregapámnak
mindig járt az esze,
de elég volt a keze.
s ha arra járok suttyomban
megbotlok a sírodban.
vagy rálegyintek gondolatban
egy óvatlan pillanatban.

Megjegyzés: 2015. november 5.

54. SÍRFELIRAT APÁMNAK SZÍVEMBEN HORDOM...

Szívemmel érzem,
Fejemmel értem,
lesz még kikelet.

Zordul itt hagyta
hívedet.
Tested új ruhába
öltözött.
Mennyek országába
költözött.
Szívemben hordom
szívedet.
Tested e sírban,
Lelked a mennyben,
Szíved szívemben
lakozik.
Ráborul sírodra
holtak csendes árnya,
Hantjaid öntözi
Könnyeimnek árja,
Az örök világosság
Dicső fénye ragyog,
Bársonyos égbolt gyújt hozzá
Millió csillagot.

Lelkében örök,
Szívében nemes,
Szellemében szabadon
Szárnyaló madár,
Fészkére mindig
Hűen hazaszáll.

Bánatos szívvel,
De mindhiába,
Sírva borulok
Apámnak sírjára.

Testem e földbe,
Lelkem a mennybe,
Szívem szívedbe szállt.

Megjegyzés: Szekszárd. 2015. október 31.

55. SUSOGNAK AZ ŐSZI FÁK

Susognak az őszi fák,
csak zaj terem az ágon.
hanyatt dől a falevél
csendes éjszakákon.
kergetőzve kavarog
ha kósza szél lengeti,
színes rongyos ruháját
szemérmesen leveti.
hanyatt fekvő öregesen
rozsdabarnába öltözik,
temetőbe költözik.

nem várja meg a telet,
látott már eleget.
szürke kopár ágon
éhes varjú károg,
volt még ezen falevél
nemrég a nyáron.
közben súlyos léptek alatt
suhogva söprik az avart.

Megjegyzés: 2015. október 24.

56. TÉBOLY EZ A VILÁG

Néha úgy érzem,
én is tébolydában végzem,
akár hazánknak
némely tagjai,
Semmelweis vagy Széchenyi.
Szép elvekért meghalni
dicső a halál?
Vajh ki dönti el
ki is a bomlott?
Főbe lövöd magad,
vagy agyonvernek,
egyre megy.
Engem megvédenek majd
a viccháznak falai,
s etetnek banánnal, mint
majmot a rácson át,
s szaladgálnak az utcákon
futóbolondok százai,
elkerülik az ispotályt.
És ha nem tartom be a házszabályt,
jól áll majd nekem
a muszáj-kabát.
Kissé nagy még nekem,
de rám szabják hamarvást.

Megjegyzés: 2015. október 16.

57. ELKELT

Érted üvöltök,
mint néma sakál,
nem ellenedre.
népszerű vagyok,
akár a halál.
az élet nem lehet az,
nem születik meg mindenki.
csinálom magamnak az utat,

húzgálom, mint szivárványos kútnak
sárgaréz gombjával a hattyúnyakat.
nem siettet senki,
a véget is meg kell élni.
hogy az utat el ne vétsem,
cigánybanda elkísérjen.
messzire szálljon az ének.
hogy aszongya...
most van a Nap lemenőben...
közelebb, mindig csak közelebb
hozzád, Istenem,
s a végkifejlet
ne menjen kárba,
árulom a blankettákat,
akár árendába,
nyomott az ára.
temetésemre a jegyek
elővételtben elkeltek.
s miután síromnál
felolvasták verseim javát,
aztán sorsolják
majd a tombolát.
elhalkulni hallom
a ringlispíl zaját.
egy fehér ruhás lány
letörli sírkövemről
a ránemesült mohát.

Megjegyzés: 2016. 01. 16.

58. LEVENNI A VÁMOT

KÖSZÖNETTEL VAGYOK...

Gyors lovakról leszedik a hámot,
Ne szaggassa tovább az istrángot.
Fejét rázza, mutatva a rangját,
Sörényét vetve, himbálja sallangját.
Hamarvást bogozni kell a hámfáról,
Akár cúgos cipőt a sámfáról.
Szépasszonytól levenni a vámot,
Senki ne értse félre,
Ha megérdemli, megadózik érte.
Örömmel omoljon erős karomba.
Hordom a javakat neki halomra.
Ráúszással lehet elérni a püspökfalatját,
Nehezen adja meg magát.
Érezze testén álmai vágyát.
Mint megannyit újrázva, kiteve mustrára,
Kimennie ne kelljen söthenyes utcára,
Aranyláncot vetve hattyú nyakára,

Mondván, ne gondolják, nem vagy senkié.
Higgyék nem dolgoztál hiába.
Nem szívvel szeretni, korbáccsal nevelni...
Még a tengert sem lehet,
Nemhogy dacos lelkeket.
Csillagokig eljutni, mint a nagyok,
Megmarkolni a Holdat, s a Napot,
Szeretve őket, köszönettel vagyok.
Feledve sokféle csalóka álmot,
Vigyázva minden kis virágot.
Hiába hódítod az eget vadul,
A lassú csiga is levél alatt lapul.

Megjegyzés: 2015. 11. 26.

59. SZÁLLOK A SZÉLLEL

Szállok a széllal, éjféli madarakkal,
Nyakunkat nyújtva a sarkcsillag felé,
Tollunkat tépi vad vihar erejével,
Zord fellegeket gördítve utunk elé.

Lábunk, szárnyunk összekötve,
Haptákban repülve,
Saját vérünkben fürödve,
Guggolva húzunk el
Az ég alatt,
Ösztönnel ügyelve arra,
Marad az ék alak.

Hangunk egész a földig leér,
Élesen jelez elől a vezér,
Nekifeszül a légnek
Az elől repülő,
Néha leváltja
A mögötte jövő.
Hogy pihenjen kicsinyét,
S magával rántja az örvény,
Könnyebb a követés.

Egyszer délnek,
Majd újra északnak,
Ősi ösztöne a körforgásnak,
A sarki mágnes pólusa
Mutatja az utat
Szabad madaraknak,
S lenyűgöz az Auróra fénye,
S a szférák zenéje.

Megjegyzés: 2015. 01. 28.

60. VERSTRILÓGIA A VAKSÁGRÓL

Szomorúan - Reménykedve - Vidáman

HA MINDKÉT SZEMEDRE MEGVAKULTÁL...

Ha mindkét szemedre

Megvakultál,

Ülsz otthon

Az ágyon,

Várod a csodát,

Hogy újra lásd

Isten szép világát.

Hiszen

Mindent megtettél,

És már

Nem tehetsz mást.

Akkor majd

Meglátod,

Ki maradt végül

A barátod.

Az ajtó mellett

Halott Apám

Kampósbotja áll.

Indulóra,

Mint ami

Valakire vár.

Talán énreám?

Gyere, Kedvesem,

Nézz utoljára

Még egyszer a szemembe.

Elhaló fényét

Vajon látod-e?

Emlékeimbe

Utolsóként

A Te arcodat

Véstem be.

Ezentúl

Fehér botot

Veszek a

Kezembe,

S fekete

Kalapot

Teszek a

Fejemre.

2015

VAKON

Sötétbe nézek
Nem látlak Téged
Érzem a lélek
Bűvöletét.

Elmúló évek
Örökre szépek
Belülről látom
Vetületét.

Lassuló szívvel
Remegő kézzel
Másra vetítem
Hó melegét.

Színpadi létem
Hasonmás képem
Másra hagyom majd
Főszerepét.

Kóborló testem
Nehogy elveszen
Tereád bízom
Őrizetét.

Szívemmel látok
Újra felállok
Erőt adott a
Sárban fekvés.

Sötétbe nézek
Nem látlak Téged.
Érzem a kezed
Ölelését.

2015

MÁSSÁGOM

Azt gondolod rólam:
Más vagyok?!
Igen!
Hiszen egyre szűkebb
Résen ér szememhez
A Világosság.
De azért én ugyanúgy
Gondolok Terád.
Ne félj tőlem,
Hidd el, nem zavarok,
Csupáncsak nem látok.
Hiszen valamiben
Mindenki más.

Van aki sánta,
Van aki béna,
Van aki néma.
De olyan is akad,
Aki lát.
Én is átélhetek
Ezernyi csodát,
S végül is:
Van nekem egy titkom,
Neked elárulom,
Ez az én másságom.
Senki nem tudja,
Hogy mikor álmodom.

2015

Megjegyzés: Pályázati alkotás, első helyezett 2015. évben.

61. BEFEJEZÉS

LECTORI SALUTEM, ÜDVÖZLET AZ OLVASÓNAK...

Őszinte tisztelem mindazoknak, akik reményeim szerint eljutottak az utolsó verssorokig.

Mondásom szerint: egy pohár szekszárdi az eddig olvasónak.

Kisiskolás koromban tanították nekem a fogalmazás órán a hármas egységet: bevezetés, tárgyalás és befejezés.

No, eljutottunk a befejezésig, ami a mottó alapján hatvan hangulati vers a befejezetlen életműből.

Bevallom őszintén, dacból készült el ez a könyv. Hálátlan módon azt írom, hogy csak e-könyv, mivel a szponzorok és a mecénások nem dörömbölnek az ajtómon.

De volt és van egy jelenség, ami engem is elért, eltűnt negyven év munkája a gépemről. Nos, gondoltam, nicsak lopják a verseimet, de nem erről van szó. A vicces maffiózók kitörlik sokak gépét a pénz reményében. Na hiszen, pont nálam?

Az eset reménytelen, ennek több oka is van, egy a lényeg, a többi már nem is érdekes.

Elhatároztam, talán a könyvtárban sok évekig biztonságban lesznek írásaim, a kitörlősdit játszó és a kegyetlen kritikusok előtt.

Immáron ez a negyedik könyv, amit sikeresen megjelentetek a MEK dolgozóinak segítségével, amiért messzemenőkéig hálás vagyok.

Barátaimnak megadom a rátalálás linkjét, s aki magától talál ide, érezze jól magát, és ha reagál írásaimra, értően tegye, az emberiesség határain belül.

Írásaimat hangulati elemeknek tartom, és a p.p.p. jelzővel illetem, ami egy rövidítés: polgár pukkasztó poeta.

Erre talán sokan felkapják a fejüket, és eldöntik melyik sorba állnak be.

Tetszik-e vagy nem. Aki dilemmázik ezen, gondolja magában, akkor most szakadjak szét?

Mindenkinek javaslom e könyv olvasását, mindenképp tanulságos lesz.

Kézcsókom a hölgyeknek, kézfogás az uraknak...

Tisztelettel és szeretettel...

Nagy Vendel

Szekszárd 2016. július 22.

VÉGE...